

PHẦN IV

Cẩm nang cho người đi nhờ xe đến nhà tù
Trung Quốc

12-

Ấn tử hình cho Hành tinh lớn: Bạn có muốn bị rán nóng cùng sự Khải huyền?

Các vấn đề môi trường của Trung Quốc đang gia tăng. Nước ô nhiễm và khan hiếm là gánh nặng của nền kinh tế, mức độ ô nhiễm không khí gia tăng đe dọa sức khỏe của hàng triệu người Trung Quốc, và nhiều vùng đất đang biến thành hoang mạc khá nhanh chóng.

—Foreign Affairs

So với thành phố xám tro Lâm Phần thuộc tỉnh Sơn Tây nội địa Trung Quốc, Luân Đôn u tối trong truyện của Dickens trông tỉnh khô như một công viên thiên nhiên. Sơn Tây là trung tâm của vành đai than đá nước này, những ngọn đồi xung quanh Lâm Phần lấp chỗ các mỏ than - cả mỏ lậu lẫn hợp pháp, không khí đầy muội than. Đừng nghĩ đến phơi đồ giặt của bạn - chúng sẽ được nhuộm đen trước khi kịp khô.

—Time

Không ai cho là người dân Trung Quốc ngu ngốc. Nhưng những gì các nhà lãnh đạo chính phủ và giới kinh doanh Trung Quốc đang làm với bầu không khí, nước và đất đai của đất nước họ - với sự chấp nhận ngầm của đa số dân chúng - hẳn phải là hành vi bạo lực tự hủy hoại diện rộng xuẩn ngốc nhất, thiển cận nhất chống lại Mẹ Thiên Nhiên mà thế giới từng chứng kiến. Đó là đau nhức mắt, ngứa trong họng khi hít không khí nhiễm độc đến xé phổi phun ra từ các khu nhà máy của Trung Quốc, hay làn sóng các hóa chất gây ung thư, phân và chất thải chưa xử lý tràn ngập các dòng sông lớn nhất như Hoàng Hà và Dương Tử, hay ô nhiễm kim loại nặng khắp nơi, dư lượng thuốc trừ sâu và các chất thải điện tử chết người làm thoái hóa đất nông nghiệp màu mỡ, hay là cuộc Vạ lý Trường chinh phá rừng và sa mạc hóa từ vùng cực tây Tân Cương đến tận cửa ngõ Bắc Kinh, tất cả hơn bao giờ hết vẫn đang hình thành một “Mùa xuân yên lặng”¹ cùng năm tháng.

Tất nhiên, thói thường của các quan chức đảng Cộng sản Trung Quốc biện hộ cho tội ác chống Mẹ Thiên Nhiên rằng để chế non trẻ của họ vẫn đang trong giai đoạn đầu của phát triển kinh tế. Họ khẳng định ít nhất vẫn phải trải qua một số tổn hại về môi trường trước khi Trung Quốc Đổ tạo nên một quá trình chuyển đổi “tất yếu” thành Trung Quốc Xanh. Và một số vị lãnh đạo đảng theo thuyết “việc làm cho bây giờ, môi trường để sau này” hẳn nhanh chóng chỉ ra rằng khi nước Mỹ công nghiệp mới phát triển từ hơn một thế kỷ trước,

¹ Tác phẩm nổi tiếng của Rachel Louise Carson (1907 – 1964), *Mùa xuân yên lặng* (*Silent Spring*) 1962, được ghi nhận là xuất phát điểm cho phong trào bảo vệ môi trường trên toàn cầu. ND

Pittsburgh đã bị bọ trong tấm vải liệm nạm than và Cleveland là thành phố mà ở đó nếu bạn không thể đi bộ trên mặt nước vì quá tù đọng thì ít nhất có thể đốt cháy nước.

Vâng, thưa Trung Quốc, chúng tôi biết thế. Nhưng Trung Quốc xin hãy nghe điều này: Bất kỳ điều gì Mỹ đã từng làm trong lịch sử môi trường của nó hay việc nước Anh triều đại Victoria đã làm trong suốt cuộc Cách mạng Công nghiệp, hay Brazil hoặc Indonesia, Mexico hoặc thậm chí bất kỳ các nước lớn nào khác hôm nay đang làm tại bất kể đâu là không đáng kể gì so với sự báng bổ môi trường hàng loạt từ nhỏ đến lớn đang diễn ra ở Trung Quốc. Và ta không cần phải là ngài cựu phó Tổng thống Al Gore để hiểu cái sự thật tệ hại này: Phần lớn các thiệt hại môi trường đang gây ra là không thể đảo ngược; hiệu ứng “đốn và đốt” quy mô công nghiệp của Trung Quốc đang lan tỏa như một căn bệnh ung thư ra khắp thế giới.

Chính bởi điều đó tất cả chúng ta ở bên ngoài Trung Quốc rốt cục phải băn khoăn về sự sứt mẻ thiên cận của chính phủ Trung Quốc ngang nhiên đánh đổi không khí, nước và đất trồng lấy 30 đồng bạc và mảnh thị phần lớn hơn trên thị trường toàn cầu. Không giống như ở Las Vegas, “Cái gì xảy ra ở Trung Quốc *không* ở lại Trung Quốc”. Hãy mang khẩu hiệu này đến ngay trước thềm nhà chúng ta, hãy cân nhắc việc khí độc hại gia tăng như đàn châu chấu từ các nhà máy Trung Quốc nay đang làm bầu không khí không chỉ của Nhật Bản, Đài Loan và bán đảo Triều Tiên mà còn của Los Angeles, San Francisco và Denver.

Như trong Chương 2 “Chết vì chất độc Trung Quốc” đã minh họa khá sinh động, tất cả các vi khuẩn, chất độc dioxin, kim loại nặng, dư lượng thuốc trừ sâu độc hại làm ô nhiễm nguồn nước và đất đai Trung Quốc đang luân quần đâu đó trong sản phẩm nước táo, thịt gà, cá, tỏi, mật ong, vitamin, và các loại thực - dược phẩm khác Mỹ nhập khẩu từ Trung Quốc.

Và nhìn vào tương lai con cháu chúng ta, khi sự ô nhiễm nước và không khí, sa mạc hóa, phát triển thái quá, nhiễm độc đất gia tăng và sự biến đổi khí hậu đang dần làm eo hẹp và phá hoại vụ thu hoạch những loại cây lương thực chính như lúa mì, gạo và đậu nành tại nước này, Trung Quốc sẽ gia tăng cạnh tranh tìm nguồn cung cấp thực phẩm từ khắp thế giới – và hệ quả giá cả sẽ tăng đột biến suốt từ các làng xóm tận châu Phi cho đến các siêu thị ở châu Âu hay vào tận các khu vực bán thực phẩm trong siêu thị Walmart trên đất Mỹ.

Vì tất cả các lý do đó và nhiều lý do khác nữa – bao gồm cả vai trò quan trọng nhất của Trung Quốc trong sự nóng lên toàn cầu – tất cả chúng ta trên khắp thế giới cần hiểu rõ cái “Thâm kịch của cư dân toàn cầu” đang dần bộc lộ và cần đương đầu với Trung Quốc một cách tương xứng.

Đừng để họ nhuộm nâu bầu trời xanh của chúng ta

Ở Mỹ, chúng ta đưa lũ trẻ thành thị đến các nông trại để chỉ cho chúng xem con bò và biết sữa lấy từ đâu. Ở Trung Quốc, theo cùng một cách dã ngoại như vậy, những người

lớn lên ở các thành phố công nghiệp như Bắc Kinh, Trùng Khánh và Thành Đô đi để nhận ra bầu trời thực sự có màu xanh vào ban ngày và có các ngôi sao lúc ban đêm.

Tôi đã trực tiếp nhận được bài học này trong một sứ mệnh nhân đạo khi giúp các bác sĩ Trung Quốc ở thành phố đi kiểm tra bệnh khuyết tật tim bẩm sinh ở trẻ em và bệnh cao huyết áp ở người trưởng thành vùng nông thôn. Khi những chú chuột thành thị này ra vùng thôn quê, họ nhìn thấy các ngôi sao và tỏ ra kinh ngạc thực sự.

Điều khôi hài là ngay cả vùng núi Vân Nam bầu không khí vẫn bị ô nhiễm đến mức thay vì được chứng kiến cảnh tượng tuyệt vời của hai nghìn ngôi sao lấp lánh thường làm choáng ngợp bọn trẻ Mỹ trong chuyến cắm trại đến Joshua Tree hay Mỏ núi Washington, tất cả thứ mà chúng tôi thấy là chỉ những dấu mờ lấp lánh mà bạn có thể thấy vào bất kỳ đêm nào ở Los Angeles.

—Greg Autry

Ai đã từng đến Trung Quốc để xem Tử Cấm Thành, Vạn Lý Trường Thành hay nghĩa trang lớn của nền dân chủ có tên Quảng trường Thiên An Môn đều biết chính xác vấn đề là: Bạn có lẽ không nên thấy, ném thử - hay bị nghẹt thở - trong bầu không khí bạn đang phải hít thở. Nhưng nó đầy rẫy trong cuộc sống hàng ngày của hàng trăm triệu dân Trung Quốc với bệnh ho đã thành mãn tính, hầu hết trong số họ hẳn là không biết rằng bầu trời có lúc xanh thắm vào ban ngày và lấp lánh hàng tỷ ngôi sao vào ban đêm.

Tuy nhiên, không phải chỉ là bầu trời màu nhờ nhờ mà người Trung Quốc cần lo ngại về tác động tiêu cực của ô nhiễm không khí. Theo một nghiên cứu của Ngân hàng Thế giới, ô nhiễm như vậy hằng năm giết chết tới 700.000 người Trung Quốc. Nó gần tương đương với việc làm ngạt thở toàn bộ dân số thành phố San Francisco, các bang Wyoming hay Delaware, vùng dân cư Canada của New Brunswick, hay thậm chí toàn bộ quốc gia Bahrain *mỗi năm*.

Giờ hãy phân tích việc này: Theo phong cách tinh hoa kiểu nhà nước độc tài toàn trị của Orwell, khi nghiên cứu đó của Ngân hàng Thế giới lần đầu tiên xuất hiện, những nhân viên kiểm duyệt yêu cầu con số thống kê 700.000 xác chết phải bị cắt bỏ trong bản in cuối cùng của báo cáo này; những kẻ sấm soi của đảng Cộng Sản đã không cao giọng nói điều đó không đúng sự thật, đơn giản là họ e sợ con số chết chóc này có thể dẫn đến bất ổn xã hội. Thật vậy - và liệu đã đến thời điểm bất ổn chưa?

Và đây nữa, một thống kê lạnh gáy khác dù không phải là một bí mật quốc gia gì cả. Đất nước đông dân nhất thế giới này nổi bật với hơn 100 thành phố có hơn 100 triệu dân; và thực tế là mỗi cộng đồng đông đúc này của nhân loại đều được bao phủ dưới một đám mây mù độc hại chứa dioxin lưu huỳnh và các hạt bụi đậm đặc phổi. Hơn nữa, trong số 20 thành phố lớn nhất thế giới bị ô nhiễm không khí tồi tệ nhất – dù cái tên Mexico City (thủ đô Mexico) và Jakarta xuất hiện ngay trong đầu chúng ta – thì có tới 16 đô thị kiểu "cần đeo mặt nạ dưỡng khí" đó ở Trung Quốc.

Vậy tại sao không khí ở Trung Quốc dơ bẩn thế? Đơn giản, vì than đá đáp ứng đến 75% nhu cầu năng lượng của Trung Quốc – trong khi chỉ có ít nỗ lực quản lý việc sử dụng than sao cho giảm phát thải. Thực vậy, hàng ngày trên khắp đất nước này, than được vận chuyển, đốt cháy, xử lý chỉ với công nghệ kiểm soát ô nhiễm sơ sài và chẳng ai buồn quan tâm đến tác động của các quy trình đó đến đời sống con người hay động vật. (Một trong số chúng tôi thậm chí đã tận mắt chứng kiến các công trường nơi hàng tấn hàng tấn than trôi xuống sông Dương Tử từ các bãi chứa được xây dựng cầu thả - rồi sau lại được vá víu qua loa và thờ ơ).

Than không chỉ là lựa chọn của các nhà máy điện. Ở nhiều gia đình nông thôn Trung Quốc, than thô được dùng để nấu ăn và sưởi ấm - mà hệ thống thông gió trong nhà dân lại hầu như không có. Than hiện diện khắp nơi trong nền kinh tế Trung Quốc gây ra tới 90% khí thải SO₂ - thành phần chính trong lớp mây mù ở nước này. Sự lệ thuộc vào than đá cũng là lý do không khí Trung Quốc đọng đầy các hạt bụi chết người, chúng có thể xâm nhập sâu và xé rách mô phổi.

Vậy tại sao mỗi người chúng ta phải quan tâm việc người dân Trung Quốc cứ muốn chết ngạt như thế, hãy nhớ rằng: Cứ với 100 tấn SO₂ hay bụi hoặc hơi thủy ngân chết người từ các nhà máy của con Rồng này phun lên bầu trời Trung Quốc, hàng trăm kilogram chất thải ô nhiễm cuối cùng sẽ gây tổn thương mắt, phổi, họng và hệ thần kinh dân cư ở Nhật, Hàn Quốc, Đài Loan và sau đó cả ở Bắc Mỹ. Không phải là vô cơ mà bạn có thể thức dậy ở Carson, California hay Seattle, Washington rồi kêu lên: “tôi ghét cái mùi Trung Quốc này vào buổi sáng”.

Nước, nước ở mọi nơi mà chẳng có giọt nào để uống

Ba con sông lớn nhất nước Mỹ - Colorado, Mississippi và Ohio bắn đến mức con người sẽ gặp nguy hiểm nếu bơi lội hay ăn tôm cá đánh bắt ở đó. Những đoạn sông Ohio chảy qua Pittsburgh cũng tù đọng, đen ngòm sền sệt như thể người ta có thể bước đi trên đó.

—FactsandDetails.com

Ta không chẳng cần phải là người có thể thành viên Câu lạc bộ Sierra² để biết đoạn trích dẫn trên là thiếu căn cứ. Nhưng ngay khi ta thay thế các từ “Mỹ” bằng “Trung Quốc”, “Dương Tử, Châu Giang và Hoàng Hà” thay cho “Colorado, Mississippi và Ohio”, “Quảng Châu” đổi thành “Pittsburgh”, bức tranh môi trường mà trang web FactsandDetails.com đó mô tả thật trung thực.

² Sierra Club: Tổ chức môi trường lớn nhất, lâu đời nhất và có ảnh hưởng rộng rãi nhất ở Mỹ, được thành lập từ năm 1892 ở San Francisco. ND

Cũng chẳng cần phải là thành viên Hiệp hội Súng trường quốc gia³ để biết nếu các con sông và đường thủy ở Mỹ nhiễm bẩn dù chỉ bằng một phần mười sông ngòi ở Trung Quốc, cả Hợp chúng quốc Hoa Kỳ sẽ cầm súng đứng lên, theo nghĩa đen. Tuy nhiên, ở Trung Quốc người ta hầu như chẳng làm gì để bảo vệ nước - nguồn tài nguyên quý giá nhất.

Thực lòng mà nói, tình trạng thiếu quản lý môi trường ở Trung Quốc làm chúng tôi ngạc nhiên nhất. Chiếm tới 20% dân số thế giới nhưng Trung Quốc chỉ có 7% nước ngọt thế giới; nhiều vùng đất rộng lớn ở nước này – bao gồm hơn 100 thành phố - phải chịu hạn hán triền miên. Bất chấp thực tế thiếu nước, các chuyên gia cố vấn của chính phủ và giới kinh doanh Trung Quốc vẫn cho phép 70% toàn bộ sông suối, ao hồ và 90% nước ngầm nước họ bị ô nhiễm nghiêm trọng. Thậm chí, ở các thành trì công nghiệp như Sơn Tây, phần lớn nước sông độc hại tới mức không thể nhúng tay xuống. Jeffrey Hayes cung cấp một vài cảnh tóm tắt bộ phim thực tế đang diễn ra trên các sông hồ ở khắp Trung Quốc:

Những vùng nước đáng lẽ đầy cá tôm và thân thiện với những người thích bơi lội thì nay là mặt nước váng đen và ngầu bọt, bốc mùi hôi thối. Các con kênh lộp lộp rác rưởi lênh bênh, rác ken dày hai bờ kênh. Đa số là các loại rác thải nhựa đủ màu đang phai nhạt với mức độ khác nhau dưới nắng mặt trời.

Sự nguy hại ấy gây ra bởi lũ lượt hàng tỷ tấn chất thải công nghiệp chưa xử lý, phân hóa học, nước thải chưa qua xử lý của người và động vật thải ra từ khắp mọi nơi, từ các nhà máy hóa chất, sản xuất thuốc và sản xuất phân bón, từ nhà máy thuộc da, sản xuất giấy hay những trang trại nuôi lợn. Chính vì hàng loạt khối chất thải chưa xử lý đó được thải ra, hàng tỷ dân Trung Quốc phải uống nước ô nhiễm hàng ngày, trong đó ít nhất 700 triệu người phải quen với loại nước uống chứa "gia vị" chất thải người và động vật.

Trong khi đó, sông Liao lớn nhất miền nam Mãn Châu là biểu tượng cho câu châm ngôn: Trung Quốc càng tăng trưởng nhanh thì càng tụt hậu trong việc bảo vệ môi trường. Vì ngay cả khi hai bờ con sông này được trang bị nhiều cơ sở xử lý nước mới, những cơ sở này hoàn toàn bị lấn át bởi tải lượng ô nhiễm liên tục gia tăng.

Giải thích tại sao các lưu vực sông ở Trung Quốc lại ô nhiễm quá mức, hãy lấy một trường hợp “đi đêm” điển hình của một trong những “Vua sơ mi” ở tỉnh Quảng Đông – Công ty dệt may Fuan. Bị cáo giác trong phóng sự của tờ *Washington Post*, nhà máy của Fuan đã phải đóng cửa vì đổ trái phép 20,000 tấn chất thải nhuộm đỏ dòng sông địa phương. Thế nhưng, trước nạn thất nghiệp gia tăng, các quan chức của chính quyền địa phương âm thầm khuyến khích Fuan chỉ cần đơn giản đổi tên và chuyển đến địa điểm mới.

Thực tế, ô nhiễm nước hải hùng của Trung Quốc đã thêm vào kho từ vựng về các thảm họa môi trường một thuật ngữ mới – “làng ung thư”. Chỉ tính dọc theo sông Hoài đã có hơn 100 làng ung thư; các nông dân ở khu làng dòng nước con sông này bao quanh mắc bệnh ung

³ National Rifle Association – NRA là tổ chức ủng hộ cho việc bảo và thúc đẩy quyền sở hữu súng, nhóm vận động hành lang có ảnh hưởng nhất với gần bốn triệu thành viên. ND

thư thực quản, ruột và dạ dày với tỷ lệ cao như tỷ lệ tử vong của đám lính bộ binh Mỹ đổ bộ xuống bờ biển Normandy.

Xem nào, gần đây nhất vào thời Mao Trạch Đông, người Trung Quốc rất gắn bó với các nguồn nước. Tuy nhiên, ngày nay thậm chí nếu Mao Chủ tịch – người yêu thích bơi vượt sông Dương Tử – có sống lại thì chắc ngài thà chết còn hơn tắm sông. Với cùng kiểu thích nước màu mè như thế, cho dù dễ dàng đến với nhiều sông suối vùng núi, các cư dân thành thị như Thành Đô và Trùng Khánh cũng không lựa chọn những nơi đó để câu cá giải trí mà thay vào đó là tìm đến các hồ nhân tạo nằm trong các khu “công viên câu cá”. Trong khi ấy, hàng triệu người dân Thượng Hải sinh sống ngay vùng bờ biển và cửa sông, nhưng chẳng ai dám liếc mắt mình hoặc bơi lội trong các vùng nước chết quanh thành phố đó.

Để thấy nổi hồ thẹn môi trường này từ quan điểm Mỹ, hãy xét cảnh ngộ Thái hồ. Đây là thắng cảnh tương đương hồ Placid tuyệt đẹp ở Adirondacks, Mỹ, hồ này lớn thứ ba ở Trung Quốc và là nơi có hơn 90 hòn đảo, nổi tiếng với các tuyệt tác đá vôi hình thành tự nhiên. Nhưng ngày nay, quần thể Thái hồ lại nổi danh do đang đổi sang màu xanh lục sáng vì tảo sinh sôi mạnh đang làm cạn kiệt ô-xy, giết chết tôm cá trong hồ, làm cho nước hồ hoàn toàn không phù hợp cho tiêu chuẩn nước uống.

Trước nguy cơ hủy diệt tài nguyên thiên nhiên Trung Quốc như trường hợp Thái hồ, liệu có hay không một nhà hoạt động môi trường nào đó từng bị tra tấn vì cố bảo vệ nó? Wu Lihong đã cố giữ niềm tin trong năm ngày trước khi bị cảnh sát buộc “thủ nhận tội lỗi” và ném vào tù – một nơi đúng là trại giam ở Trung Quốc.

Đất nhiễm độc – Kẻ trừng phạt vô hình của Trung Quốc

Ông Zhou Xiansheng, giám đốc Cục bảo vệ môi trường nhà nước (SEPA) cảnh báo: Đất canh tác của Trung Quốc – nơi nuôi dưỡng cho 22% dân số thế giới này – đang đối mặt với sự ô nhiễm và thoái hóa tồi tệ.... Sự thoái hóa chất lượng đất trở thành một vấn đề đáng lo ngại nhất trong số các sản phẩm phụ của tăng trưởng kinh tế bất chấp hậu quả kiểu Trung Quốc. Kim loại nặng tích tụ trong đất, làm cứng bề mặt đất và giảm màu mỡ của đất và dư lượng phân hóa học và thuốc trừ sâu thấy rõ trong các nông sản, gây ngộ độc cho cả con người và vật nuôi. Gần đây, có khoảng 10 triệu hecta đất trồng trọt – tương đương 10% đất trồng nước này - bị ô nhiễm và hủy hoại.

—Worldwatch Institute

Tờ Thời báo môi trường Trung Quốc gọi nhiễm độc đất là “sự ô nhiễm vô hình” bởi vì nó không thể thấy rõ bằng mắt thường như sự ô nhiễm nước và không khí. Ngày nay, nhật bất kỳ năm đất Trung Quốc nào, thực sự bạn đang nắm “chất độc trong đất.”

Ví dụ, ở các trung tâm sản xuất đồ điện tử ở đồng bằng châu thổ Châu Giang, vấn đề nghiêm trọng nhất là kim loại nặng trong đất gồm thủy ngân, chì và nikel. Tuy nhiên, ở vùng lúa mì miền Bắc, đất đai ngập trong thuốc trừ sâu, còn các vùng trồng rau chính của Trung Quốc tràn lan chất nitrate gây ung thư do bón quá nhiều phân hóa học. Trong khi đó, các vùng trồng cây ăn quả và vườn cây trái trên cả nước tập trung sử dụng “các chất diệt trùng và thuốc trừ sâu có thành phần đồng sulfat dẫn đến nhiễm độc trái cây tràn lan có thể gây ngộ độc mãn tính”. Bất chấp lệnh cấm DDT trên cả nước, hóa chất này vẫn được sử dụng thường xuyên và những tác hại dài hạn thấy hiển nhiên ở các khu vực tuyệt nhiên không còn côn trùng lẫn chim chóc ở các vùng nông trang phía Tây Trung Quốc.

Thật thiển cận làm sao, quá nhiều sự ô nhiễm độc hại đó là quả ác báo của cái triết lý điên rồ “cứ càng nhiều càng tốt” được hàng triệu nông dân Trung Quốc tán đồng. Cho dù là phân bón hay thuốc trừ sâu cho mùa màng, chất kháng sinh ở gia súc (hay chì trong đồ chơi và sơn của chúng ta), sẽ chẳng có khái niệm sử dụng hợp lý hóa chất nào ở Trung Quốc trừ cái tâm lý “cứ đổ vào” hay “tô lên”, cho rằng cách thức đó an toàn kiểu như cho thêm ít gia vị chứa chất plutoni vào khoai tây chiên.

Căn bệnh bón quá nhiều phân của Trung Quốc như sau: Các nông dân nước này sử dụng hơn 30 triệu tấn phân đạm mỗi năm và thường xuyên dùng gấp đôi hay gấp ba lượng cần thiết. Theo chuyên gia về đất Fusuo Zhang ở Đại học Nông nghiệp Trung Quốc, bón phân quá lượng làm độ pH trong đất giảm mạnh, kết quả đất bị a-xít hóa sẽ làm giảm sản lượng cây trồng từ 30-50% ở một số khu vực.

Tương tự, việc lạm dụng thuốc trừ sâu đến bệnh hoạn - thường kèm với việc phun thuốc không đúng cách - dẫn đến ô nhiễm hơn 5% đất trồng Trung Quốc. Như đã nói trên, tổng cộng đất canh tác bị mất do nhiễm độc lên tới 10%. Cụ thể hơn, đó là hơn 10 triệu hecta đất nhiễm độc; tương đương với phá hủy hoàn toàn hơn 80% đất nông nghiệp ở bang Iowa.

Tuy nhiên, câu chuyện này vẫn chưa dừng lại. Một vấn đề nữa là Trung Quốc sẵn sàng – quả thực còn vô cùng háo hức – trở thành bãi rác thải cho những hợp chất độc hại nhất mà thế giới hiện đại tạo ra – cái gọi là “chất thải điện tử”.

Chất thải điện tử gồm những thứ còn lại của các máy tính hỏng bị vứt bỏ, điện thoại di động lỗi thời và các đồ điện tử khác; đó thực sự là một buổi trình diễn nhạc kim loại nặng chẳng giống ở đâu. Tờ Khoa học hàng ngày kể: “Mỗi năm có tới 50 triệu tấn chất thải điện tử được tạo ra trên toàn cầu - đủ để chất đầy đoàn xe tải thu gom rác xếp hàng dài tới nửa vòng trái Đất”; và đương nhiên, Trung Quốc sẵn sàng có đủ xe tải chở rác để thu gom tới 70% số rác thải điện tử đó.

Đây không chỉ là phương Tây thải sang phương Đông. Đó còn là thế kỷ 15 hội ngộ thế kỷ 21. Trong thế giới chất thải điện tử bần thiêu đó, nông dân Trung Quốc ngồi xồm trước lò nung than củi bé tẹo để hơi chảy mỗi hàn chứa chì ở các bảng mạch và cũng chỉ dùng chiếc quạt cầm tay be bé để tránh làn khói độc hại khi họ dùng các ngón tay trần tách các con chip máy tính, các tụ điện và điốt để sau bán lại cho các nhà máy sản xuất đồ dùng điện.

Đó đúng là một quá trình tái chế vô cùng nguyên thủy giữa các đồ dùng của cuộc sống hiện đại. Điều đó làm tăng thêm một mũi nhọn cạnh tranh từ các nhà máy Trung Quốc đối với các nước như Brazil, Mexico hay Pháp, Mỹ là nơi sẵn lòng đối xử với công dân nước họ như nhưng con người chứ không phải những vật hy sinh cho cái mục tiêu vô thần của sản xuất giá rẻ.

Sự thật đáng ghê tởm ấy đã và vẫn tiếp diễn, và thậm chí còn tệ hơn thế bởi vì bụi độc hại từ quá trình tái chế sẽ bay xa nhiều dặm đến tận các vùng nông thôn Trung Quốc. Thực vậy, ở tại và xung quanh khu ổ chuột của quá trình tái chế chất thải điện tử đó, như vùng Guiyu ở tỉnh Quảng Đông, mức độ ô nhiễm đồng, chì, nikel và nhiều loại kim loại nặng khác cao gấp 100, 200 và tới 300 lần mức an toàn.

Vậy thì sau đây, chi phí tổng cộng của tất cả mọi nguồn nhiễm độc đất - từ hóa chất, phân bón và thuốc trừ sâu cho tới chất thải điện tử - sẽ là bao nhiêu? Theo các nhà khoa học của chính Trung Quốc, mức giá phải trả là hơn 10 triệu tấn ngũ cốc mất đi hằng năm - con số tương đương một phần sáu tổng thu hoạch lúa mì của Mỹ, một nửa sản lượng ngô của Mexico, và gần như toàn bộ sản lượng lúa gạo hằng năm của Nhật. Vâng, đọc kỹ cái bảng giá này theo cách khác, chúng ta sẽ đau đớn hiểu ra khi đến khu vực thanh toán của hiệu tạp hóa địa phương, đó chính là 10 triệu tấn ngũ cốc Trung Quốc hằng năm phải lũng súc trong nguồn cung lương thực của các quốc gia khác do thiếu sự quản lý môi trường ở trong nước.

Vị hoàng đế của sự nóng lên toàn cầu

Thế giới chưa bao giờ phải đối mặt với mối đe dọa nhãn tiền đến sản xuất lương thực quy mô lớn như mối đe dọa khi các dòng sông băng châu Á tan chảy. Trung Quốc và Ấn Độ là hai nước hàng đầu thế giới về sản xuất lúa mì và gạo - loại cây lương thực chính của nhân loại. Sản lượng thu hoạch lúa mì của Trung Quốc gấp đôi Mỹ, nước đứng thứ ba sau Ấn Độ. Còn với lúa gạo, hai nước này bỏ xa các nước sản xuất hàng đầu khác, tổng sản lượng lúa gạo hai nước chiếm phân nửa sản lượng toàn cầu.

— *Friends of the Earth*

Đến lúc này, chúng tôi nghĩ bạn đã nắm rõ bức tranh về sự ô nhiễm và việc Trung Quốc không đếm xỉa đến nguồn tài nguyên thiên nhiên có tác động đến tất cả chúng ta. Tuy thế, vẫn còn một vấn đề môi trường khác chúng ta cần đặt lên bàn thảo luận cấp hành tinh. Đó là vấn đề rất có trọng lượng về sự đóng góp phi thường của các nhà máy của Trung Quốc vào biến đổi khí hậu.

Trước khi chúng ta đi sâu vào vấn đề này, chúng tôi biết rằng nhiều người Mỹ không tin vấn đề biến đổi khí hậu là có thật, càng không tin đó là một nguy cơ chính đáng. Chúng tôi chỉ muốn nói điều này với các bạn ở đây:

Cái giá phải trả cho hậu quả việc không ngăn chặn biến đổi khí hậu nếu nó đúng là có thật sẽ cao hơn nhiều bất kỳ số chi phí nào chúng ta cần bỏ ra để ngăn biến đổi khí hậu nếu hóa ra đó chỉ là trò lừa đảo. Theo quan điểm tích cực này, hành động về biến đổi khí hậu dường như là một hợp đồng bảo hiểm thận trọng chống lại một hiện tượng chúng ta vẫn chưa biết đến một cách đầy đủ.

Vì vậy, trong bối cảnh của những quan sát này, chúng tôi lưu ý tiếp rằng ngay từ năm 2006 – *nhiều năm* trước khi bất kỳ chuyên gia nào thực sự nghĩ điều đó có thể xảy ra - Trung Quốc đã có bước nước rút qua mặt Mỹ trong việc trở thành quốc gia thải khí gây hiệu ứng nhà kính lớn nhất. Hơn nữa, sau vài thập kỷ tới, nếu cứ tiến hành không kiểm soát, mô hình tăng trưởng nhờ-đốt-than của Trung Quốc, đi đôi với sự có mặt tất yếu của hàng trăm triệu ô tô mới chen chúc trên đường phố Trung Quốc, sẽ dẫn đến sự gia tăng các loại khí gây hiệu ứng nhà kính theo cấp số nhân – mức độ tăng mà mọi quốc gia khác kể cả Hoa Kỳ cộng lại cũng không bì kịp.

Đương nhiên, đám biện hộ Trung Quốc sẽ lập luận rằng nước này có “quyền” gây ô nhiễm thế giới tương ứng với mức độ đông dân của nó. Nhưng xin đặt ra câu hỏi rằng chính xác thì ai chịu trách nhiệm trước hết về việc Trung Quốc quá đông dân đến mức nghiêm trọng? Trung Quốc chắc chắn không thể thoái thác trách nhiệm này cho bất kỳ ai nữa.

Sự trớ trêu lớn nhất của tất cả việc này là Trung Quốc thực sự cũng là một trong số các nạn nhân lớn nhất của biến đổi khí hậu. Để hiểu nguyên nhân, nên biết rằng các dòng nước hùng vĩ chảy vào hai con sông lớn nhất Trung Quốc là Hoàng Hà và Dương Tử phần lớn bắt nguồn từ vùng phủ tuyết và các con sông băng của cao nguyên Tây Tạng-Thanh Hải. Vùng đóng băng này mỗi năm đã tan ra khoảng 7%, nếu hành tinh trái Đất thực sự tiếp tục nóng lên, các sông băng này sẽ tan nhanh hơn nhiều. Hậu quả là Trung Quốc sẽ là nước đầu tiên đối mặt với những trận lũ lịch sử trong nhiều thập kỷ - sau đó là hạn hán và đói kém triền miên khi cả hai con sông lớn nhất này cạn kiệt.

Trong khi đó, các mỏm băng vùng cực trái Đất tiếp tục tan và mực nước biển dâng lên, các thành phố ven biển như Thượng Hải và Thiên Tân sẽ ngập nước. Đây là một khả năng xảy đến rất rõ ràng được xác nhận bằng một cảnh báo thảm khốc của tiến sĩ Peter Walker ở hội Chữ Thập đỏ: “Trong vòng 80 năm, vùng đất hiện có 30 triệu người Trung Quốc sinh sống sẽ nằm dưới biển, chúng ta biết điều đó sắp xảy ra, vì vậy chúng ta phải tìm cách để bảo vệ khu vực đó”.

Vậy đây, thưa Trung Quốc, sao ngài không bắt đầu bảo vệ chính ngài và người hàng xóm Ấn Độ của ngài cùng phần còn lại của chúng ta – mà không phải đổ lỗi cho phần còn lại của thế giới về vấn đề này nọ và yêu sách châu Âu hay Mỹ trả tiền cho giải pháp nào đó?

Sao Trung Quốc tự kết liễu mình - rồi cả hành tinh này nữa

Một thành phố công nghiệp như Thiên Dương (Tianying)– dù Trung Quốc chưa thật sự có kiểu thành phố công nghiệp – sản xuất hơn nửa sản lượng chì nước này. Vì công nghệ sản xuất nghèo nàn, qui định sản xuất còn lỏng lẻo hơn, nhiều kim loại độc hại đọng lại trong đất và nguồn nước của Thiên Dương, rồi chuyển sang máu trẻ em vùng này.

—Time

Để khép lại chương này, chúng ta cần phải trả lời một câu hỏi rành rành lúc này: Tại sao chính phủ độc tài toàn trị Trung Quốc – cái bộ máy *có thể* kiểm soát mọi thứ nó muốn nằm trong phạm vi biên giới của nó – lại để nước mình biến thành bãi rác của thế giới?

Lời giải thích cho câu hỏi này rất quan trọng – không chỉ dành cho nhân dân Trung Quốc. Sự thật chắc chắn là, sự đập vùi Mẹ Thiên nhiên của họ sẽ có quả báo kinh hoàng hơn bất kỳ điều gì người dân Trung Quốc đã từng chịu đựng trong vụ Cưỡng hiếp Nam Kinh kinh hoàng những năm 30 do quân Nhật hoàng gây ra, hơn cả “cuộc chiến tranh nha phiến” tàn nhẫn của đế quốc Anh vào thế kỷ 19. Thật vậy, những vụ “sỉ nhục ngoại bang” mà đảng Cộng sản Trung Quốc thích rêu rao với thế giới đó, dù đã vô cùng tàn bạo và gây xúc động sâu rộng thời điểm ấy, giờ còn phải chào thua so với sỉ nhục môi trường đảng Cộng sản Trung Quốc đang gây ra cho người dân.

Vậy chính xác thì tại sao Thảm kịch vĩ đại của dân chúng này lại xảy ra? Chắc chắn, một phần lỗi cũng nằm đâu đó trong phòng Hội đồng quản trị của các công ty nước ngoài như BASF, DuPont, GE, Intel và Volkswagen, những kẻ xuất khẩu ô nhiễm một cách chiến lược sang Trung Quốc. Ngoài việc say sưa áp dụng nhiều biện pháp trợ giá bất hợp pháp, chính phủ Trung Quốc thường khuyến khích chuyển sản xuất về nước mình. Các lãnh đạo công ty nước ngoài hân thích các quy định lỏng lẻo sơ sài của “Cục ăn thịt môi trường” Trung Quốc hơn nhiều so với qui định của các Cơ quan Bảo vệ môi trường Mỹ, Nhật hay EU.

Tuy vậy, suy cho cùng, kẻ chịu trách nhiệm về “Án tử hình cho Hành tinh lớn” phải là chính đảng Cộng sản Trung Quốc vì nó không chỉ chấp nhận sự hủy hoại môi trường tồi tệ mà còn trợ giúp kỹ thuật lẫn tài chính cho việc đó. Trong thực tế, cái kiểu sốt sắng chưa từng thấy của một “Trung Quốc màu-gì-cũng-được-trừ-màu-Xanh” cho phép gây ô nhiễm quy mô lớn cho không khí, nước và hệ sinh thái đất trồng được qui về ba yếu tố đơn giản dẫn đến suy vong vì hoàn toàn chẳng có chút tầm nhìn nào cho tương lai.

Yếu tố thứ nhất được thể hiện trong nguyên tắc bất thành văn của đảng Cộng sản “ô nhiễm và tăng trưởng ngay bây giờ, còn bảo vệ môi trường cứ đợi đã”. Từ góc nhìn thiên cận đó, họ thà đánh đổi một phần môi trường Trung Quốc để cướp đi vài triệu việc làm của phương Tây – và nhờ đó để giữ ổn định chính trị trong nước – hơn là trả chi phí bảo vệ môi trường.

Vấn đề thứ hai bắt nguồn từ rất nhiều doanh nghiệp nhà nước ở Trung Quốc, con cáo không chỉ canh chừng cái chuồng gà môi trường; nó còn nắm toàn bộ ngành kinh doanh cả gà

lẫn trứng gà. Thực tế, các doanh nghiệp nhà nước cũng nằm trong đám tội đồ tệt hại nhất xả cả đồng chất thải vào các nguồn nước và lên mảnh đất Trung Quốc.

Vẫn còn yếu tố thứ ba căn nguyên cho sự dừng dưng trước môi trường nằm ở tư tưởng Nho giáo, theo đó, con người đóng vai trò chinh phục thiên nhiên chứ không phải thích nghi và sống cộng sinh cùng môi trường. Một trong những minh họa bi thảm nhất về ảo tưởng lập dị này là từ thời Mao Trạch Đông và Đại nhảy vọt vào những năm 60. Cái chiến dịch “Giết chim sẻ” khét tiếng của Mao – nhà độc tài Trung Quốc nhằm làm cho nông thôn sạch bóng lũ chuột, muỗi và kẻ thù số 1 của công chúng là con chim sẻ tầm thường.

Cái trọng tội ngớ ngẩn chống lại thiên nhiên ấy cứ như một vở nhạc kịch cách mạng Trung Quốc khi Chủ tịch Mao huy động hàng triệu nông dân hò hát, la hét và đập xong chảo beng beng để xua đuổi lũ chim sẻ ra khỏi các cánh đồng. Mục tiêu của Mao là ngăn lũ sẻ không đánh chén hạt ngũ cốc. Nhưng điều vị Chủ tịch không tính đến là lũ chim sẻ ăn số còn trùng còn nhiều gấp mấy lần số hạt ngũ cốc.

Cho nên ngay sau khi China đàn áp được số lượng chim sẻ, các vùng đất nông nghiệp chính của Trung Quốc đã bị đám châu chấu đói tàn phá. Hậu quả, nạn đói theo đúng nghĩa đen cướp đi sinh mạng hàng chục triệu người Trung Quốc. Tán bi kịch còn dài dài vì đảng Cộng sản vẫn chưa học được tí gì về quản lý môi trường khôn ngoan.

13-

Chết vì tàn sát kiểu Trung Quốc: Khi Mao gặp Orwell và Đặng Tiểu Bình tại quảng trường Thiên An Môn

Chủ nghĩa Cộng sản không phải là tình yêu. Chủ nghĩa Cộng sản là cái búa tạ để ta nghiền nát kẻ thù.

- Mao Trạch Đông

Trên "thiên đường của công nhân" Trung Quốc, đáng buồn là chính nhân dân Trung Quốc lại thường là "kẻ thù" của nhà nước Cộng sản. Những công dân - kẻ thù này là những người lao động chăm chỉ thực thụ ở chính nước Cộng hòa của "Nhân dân" - những người mong muốn có mức lương cao hơn và điều kiện làm việc tốt hơn, những người khao khát được có nước sạch và bầu không khí trong lành, những người phấn đấu để được nhận những khoản trợ cấp hưu trí và chăm sóc sức khỏe khiêm nhường, những người đang tuyệt vọng và thiết tha tìm kiếm quyền tự do được bày tỏ quan điểm chính trị và tôn giáo của mình.

Còn trên những lãnh thổ đã bị thôn tính như Tây Tạng, Nội Mông, và tỉnh Tân Cương, những "kẻ thù" này của đảng Cộng sản Trung Quốc cũng lại là người bản địa – những người dám cả gan tìm cách thoát khỏi tầm ảnh hưởng của Bắc Kinh, những người đòi phải phân chia công bằng những thành quả thu được trong quá trình khai thác tài nguyên trên quê hương mình, những người đang nhói đau và phẫn uất trước việc nhập cư ồ ạt của người Hán, một sắc tộc chiếm ưu thế được được Bắc Kinh "nhập về" với ý đồ rõ ràng là pha loãng và "thanh tẩy" bộ gen của họ.

Đối với hàng trăm triệu nạn nhân này của Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc, đó là bộ ba yếu tố không thể tách rời theo thứ tự sau:

- Việc trấn áp ngay trong nước đi kèm với một mô hình tăng trưởng kinh tế gây ô nhiễm tràn lan và sử dụng nhân công rẻ mạt
- Chế độ thần quyền của đảng Cộng sản vừa mang tính giai cấp vừa cứng nhắc, không cho phép bất kỳ thay đổi tiến bộ nào, và
- Một thứ chủ nghĩa toàn trị mạnh và cực đoan hơn thứ đã được Orwell⁴ miêu tả – nó theo dõi từng cử động nhỏ của bạn, bóp nghẹt từng hơi thở của bạn, và tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sự đối lập nào.

⁴ Tác giả ám chỉ tác phẩm "1984" của nhà văn George Orwell, mô tả chế độ toàn trị tàn bạo. ND

Trên thực tế, cái gọi đầy mĩa mai là "Cộng hòa Nhân dân" vừa không phải là một nền dân chủ đại diện với các lãnh đạo được người dân bỏ phiếu bầu đúng cách, cũng không phải là một nền "cộng hòa" nơi người dân theo bất kỳ cách thức, hình thức, hay hình thái nào giữ quyền kiểm soát cốt yếu đối với chính quyền. Thay vào đó, các cuộc họp và quá trình ra quyết định của đảng Cộng sản cầm quyền Trung Quốc hoàn toàn không minh bạch và được giới truyền thông sàng lọc với bàn tay sắt của đảng kiểm soát.

Sự dối trá vĩ đại⁵ bắt đầu từ tên gọi của nước Trung Quốc và được nêu trong hiến pháp

Công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc có quyền tự do ngôn luận, báo chí, tụ họp, lập hội, tuần hành và biểu tình.

- Điều 35, Hiến pháp Trung Quốc

Cũng hệt như tên "Cộng Hòa Nhân dân" đầy dối trá nực cười của đất nước Trung Quốc, Hiến pháp của đất nước “Cộng hòa Nhân dân” cũng là một trò chơi đồ chữ đầy phi lý. Điều 35 cho phép các quyền tự do ngôn luận, lập hội, tụ họp và biểu tình, nhưng nếu bạn thực hiện bất cứ quyền nào trong các quyền này - nhất là biểu tình thì chẳng khác nào khích người ta đánh bạn như tử hoặc cho bạn đi tù, hoặc cả hai.

Về khía cạnh tự do báo chí, điều kiện tiên quyết để duy trì thành công một nhà nước kiểu cảnh sát là việc nhà nước đó có khả năng vừa kiểm soát các luồng thông tin vừa đúc khuôn nhận thức về bản chất và hiện tượng của sự việc bằng cách quản lý các hoạt động trao đổi thông tin ra và vào. Đây là một quá trình hai bước nhằm cấm đoán thông tin chân thực và thay thế bằng thông tin dối trá đầy thuyết phục; và Trung Quốc đang sử dụng báo chí và các phương tiện truyền thông điện tử của mình để làm điều này rất hiệu quả. Trên thực tế, Chỉ số Tự do Báo chí gần đây nhất do Tổ chức Phóng viên Không biên giới công bố, đã xếp Trung Quốc ở thứ hạng 171 trong số 178 quốc gia và Trung Quốc chỉ đứng trên khoảng vài “hồ đen” kiểm duyệt ngặt nghèo như Sudan, Bắc Triều Tiên, và Iran.

Về Điều 40 Hiến pháp quy định "Tính tự do và tính riêng tư thư tín của công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc được pháp luật bảo vệ" Điều này cũng thật nực cười. Chỉ cần thử vào Internet ở Trung Quốc và gửi một thư điện tử cho một người bạn. Bức thư đương nhiên được coi là "riêng tư" của bạn sẽ được lọc ở "Vạn lý Hỏa thành" nơi có trên 50.000 cảnh sát mạng và nhân viên kiểm duyệt; chúng tôi đã trực tiếp thấy điều này khi cảnh sát ở Thẩm Quyền bắt giữ những người bất đồng chính kiến, những người chúng tôi đã lên lịch hẹn gặp qua thư điện tử.

⁵ “The big lie”: một kỹ thuật tuyên truyền của Đức quốc xã, do Adolf Hitler đưa ra cho rằng sự dối trá lớn đến mức trở nên dễ lừa được quần chúng hơn là những dối trá nhỏ. ND

Để biết Vạn lý Hỏa Thành hoạt động thế nào, bạn cũng có thể thử như sau: Hãy vào bất kỳ một quán cà-phê Internet ở một thành phố bất kỳ nào ở Trung Quốc và thử đánh vào trình duyệt web cụm từ như “freedom of speech” (“tự do ngôn luận”) hay “Tiananmen Square demonstrations” (“biểu tình ở Quảng trường Thiên An Môn”) các đường link tìm được sẽ bị khóa. Hãy thử đánh lần nữa, máy tính bạn đang dùng sẽ tắt ngúm. Hãy thử làm lại mấy lần nữa, rất có thể bạn sẽ được cảnh sát mạng Trung Quốc trực tiếp thăm hỏi - hoặc bị bắt quả tang bởi một người nào đó trong mạng lưới an ninh không chuyên. Những người này sẽ giao nộp đồng bào Internet của mình để lấy tiền thưởng. Như Chủ tịch Hồ Cẩm Đào đã cảnh báo:

[Chúng ta phải] củng cố và kiện toàn hơn nữa việc kiểm soát trên các trang thông tin mạng, nâng cao mức độ kiểm soát xã hội ảo, và hoàn thiện các cơ chế của chúng ta trong việc định hướng trực tuyến ý kiến của công chúng.

Ở đây thiết nghĩ cũng cần nói thêm rằng, giống như nhiều việc khác ở Trung Quốc, việc kiểm duyệt cũng được phối kết hợp một cách khéo léo trong chiến tranh kinh tế của Bắc Kinh chống các đối tác thương mại và đối thủ cạnh tranh của mình. Ví dụ, các rạp chiếu phim ở Trung Quốc bị cấm chiếu phim của Hollywood vì các phim này bị quy kết là đi ngược lại văn hóa và đạo đức trong khi chúng lại được phép ngấm ngấm sao chép lậu trên đường phố Thượng Hải – việc này chẳng khác nào một rào chắn thương mại khổng lồ được dựng lên nhằm vào một trong những ngành công nghiệp đồ sộ của Mỹ.

Tương tự như vậy, việc chặn không cho các công ty Mỹ như Google, YouTube, và Facebook tham gia thị trường Trung Quốc trong khi vẫn nuôi dưỡng các hãng nhái như Baidu, Youku, và RenRen rõ ràng là sự vi phạm trắng trợn quy tắc của Tổ chức Thương mại Thế giới lại được ngụy trang bằng thứ lập luận quái đản rằng kiểm duyệt là lý do có căn cứ chứ không phải là một hành vi xấu xa được dàn xếp. Như báo Businessweek đã bình luận "Nếu Facebook là công ty trồng bắp hay chế tạo ô tô thì người ta lại sẽ gào lên với thế giới rằng Trung Quốc đang dựng lên các rào cản thương mại".

Và đây là một dòng khác tiếp theo trong tài liệu đầy mĩa mai đó: Một thực tế là rất nhiều công dân Trung Quốc bị tổng giam vì cố gắng hiện thực hóa những thứ tự do được quy định trong các Điều 35 và 40 đã mặc nhiên chỉ ra rằng công an Trung Quốc chẳng bận tâm đọc Điều 37 của Hiến pháp. Điều 37 quy định rằng:

Tự do cá nhân của những công dân nước Cộng Hòa Nhân dân Trung Quốc là bất khả xâm phạm.

Trên thực tế, hiện đã có đến hai triệu người dân Trung Quốc đang chết mòn trong hơn 300 cái gọi trại "Cải tạo lao động"; và hàng chục nghìn người dân trong số này đang bị giam giữ vì tội ác là theo đạo Thiên chúa mà "không đăng ký" hoặc bị đuổi đi vì là thành viên của giáo phái Pháp Luân Công. Sự việc này cũng không kém phần kỳ lạ vì Điều 36 của hiến pháp đã quy định rõ:

Công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc có quyền tự do tín ngưỡng.

Tất nhiên, khi những công dân Trung Quốc bình thường buộc phải đối mặt với sự tương phản hoàn toàn giữa những lý tưởng được quy định trong Hiến pháp của họ và hiện thực cuộc sống diễn ra hàng ngày kiểu như nhà văn Orwell đã mô tả, họ sẽ thấy có tình trạng đối nghịch khắc nghiệt trong cảm nhận của mình. Sự đối nghịch này làm nảy sinh câu hỏi: Điều gì đã khiến một quốc gia với những con người chăm chỉ, thông minh, và một nền lịch sử kinh tế, văn hóa lâu đời và phong phú như vậy lại rơi vào địa ngục toàn trị như hôm nay? Để trả lời câu hỏi này sẽ có ích hơn nếu ta nghiên cứu vắn tắt nhiều bước ngoặt chủ yếu trong lịch sử.

Một quốc gia đế quốc hùng mạnh tụt xuống đói nghèo cô lập

Một đội tàu biển khổng lồ của [Trung Quốc] rời cảng năm 1414 giòng buồm đi về phía Tây với mục đích thương mại và thám hiểm. Nhiệm vụ của đội tàu vượt xa những gì Columbus có thể dự tính. Đội tàu có ít nhất 62 chiếc tàu thương mại lớn kiểu Galileo, bất cứ chiếc nào trong số đó có thể chở ba tàu nhỏ của Columbus trên boong.

- The Emperor's Giraffe⁶

Phần lớn tính đổi mới và năng động mà chúng ta gắn với Trung Quốc có nguồn gốc từ triều đại nhà Đường (khoảng năm 600 đến năm 900 sau Công nguyên) và đầu triều đại nhà Minh (khoảng năm 1370-1450). Trong cả hai thời kỳ này, Trung Quốc - nước phát minh ra mọi thứ từ la bàn, thuốc súng, tên lửa nhiều tầng đến tiền giấy, xe đẩy, rượu, cờ tướng - cho đến thời điểm đó là nền văn minh thịnh vượng nhất, hùng mạnh nhất, ổn định và tiên tiến nhất trên trái Đất.

Đặc biệt vào triều nhà Minh, khi châu Âu còn ngủ vùi trong thời kỳ tăm tối, Trung Quốc đã phát triển một nền kinh tế tiêu dùng vững chắc được hỗ trợ bởi đổi mới công nghệ và một đế chế thương mại quy mô lớn. Cũng chính trong thời kỳ này hoàng đế thứ ba triều Minh đã hạ thủy đội tàu thám hiểm lớn nhất mà thế giới từng thấy cả trước cũng như sau thời kỳ đó.

Theo ghi chép trong cuốn *The Emperor's Giraffe* của Samuel Wilson, đội tàu thám hiểm đầy uy quyền của Trung Quốc có hàng trăm "tàu kho báu" đồ sộ có chiều dài bằng khoảng nửa chiều dài của một con tàu biển hiện đại ngày nay. Các con tàu này chở hàng chục nghìn thủy thủ Trung Quốc đến Ấn Độ, châu Phi, và Trung Đông, và trở về mang theo đồ cống nạp và các đại sứ từ phương xa. Nếu so sánh, tất cả đoàn của Christopher Columbus chỉ là một nhóm thuyền con tội nghiệp, và nếu dự tính trên cơ sở những gì đội tàu uy quyền đã làm được, Trung Quốc đã đủ mạnh để trở thành một thế lực quốc tế chẳng mấy khó khăn có thể buộc Tây Ban Nha và Anh phải từ bỏ cuộc chinh phục địa vị bá chủ toàn cầu ở thế kỷ mười sáu.

⁶ Tên đầy đủ của cuốn sách "The Emperor's Giraffe and Other Stories of Cultures in Contact". Cuốn sách mô tả những trùng hợp kỳ lạ và những thay đổi không đoán định trước trong quá trình xảy ra những sự kiện lịch sử Trung Quốc. ND.

Tuy thế, giấc mơ đế quốc của Trung Quốc đã không thành hiện thực. Năm 1433, các vị quan thái giám của triều đình quyền lực này đã đột ngột dẹp bỏ các chuyến thám hiểm, phá hủy tàu bè, và thậm chí cố xóa sạch hồ sơ chuyến thám hiểm đó. Tiếp theo là một chính sách theo chủ nghĩa cô lập có tính chất phá hại - từ đó khiến Trung Quốc, một dân tộc một thời vĩ đại dần chìm vào thời kỳ đen tối trong khi phương Tây phát triển rực rỡ.

Đến đầu những năm 1800, bất chấp chính sách cô lập của mình, Trung Quốc vẫn chiếm một phần ba tổng sản lượng quốc nội (GDP) của thế giới so với tỉ lệ 3% kém cỏi của nước Mỹ. Nhưng tại thời điểm lịch sử mấu chốt này Trung Quốc đã hoàn toàn từ bỏ cuộc Cách mạng Công nghiệp.

Một trong những vụ "gậy ông đập lưng ông" lớn của lịch sử là công nghệ của Trung Quốc như thuốc súng, la bàn thay vì giúp Trung Quốc lại bị chính các nước châu Âu biến thành vũ khí để rút cuộc đi cướp bóc Vương quốc Trung tâm⁷ một thời kiêu hãnh và hùng mạnh này. Chính trong thời kỳ dài mà người Trung Quốc gọi là thời kỳ "bị ngoại quốc sỉ nhục" này, các thế lực đang nổi lên của phương Tây đã thiết lập các căn cứ thuộc địa để phục vụ cho mục đích đồ bộ ở các thành phố cảng như Quảng Châu, Hạ Môn, Phúc Châu, Ninh Ba và Thượng Hải. Những thế lực thực dân này không đến trong bình yên mà để bóc lột tối đa của cải của Trung Quốc rồi chất lên tàu chở về Anh, Hà lan, và Bồ Đào Nha.

Tương tự vậy, trong thời kỳ này nước Anh khởi động những cuộc Chiến tranh Thuốc phiện buộc Trung Quốc phải chấp nhận nhập khẩu từ Ấn Độ thứ thuốc phiện gây chết người để giúp Anh cân bằng thâm hụt thương mại khổng lồ với Trung Quốc đối với những mặt hàng như bông, tơ lụa, và trà. Cực điểm của những cuộc chiến tranh này là khi phong trào nổi dậy có tên gọi Nghĩa Hòa Đoàn nổ ra, một phong trào nổi dậy của người Trung Quốc chống lại những người nước ngoài và đã bị các lực lượng viễn chinh của quân đội châu Âu và Mỹ dập tắt bằng vũ lực. Chính các đội quân nước ngoài này đã diễu hành vào Tử Cấm Thành qua lăng tẩm của các hoàng đế triều Minh vĩ đại, xé nát mầu cuối cùng của lòng tự trọng, kiên nhẫn, và quan trọng nhất, sự gắn kết của người Trung Quốc.

Ngay sau việc bị nước ngoài sỉ nhục này, đất nước Trung Quốc dần dần bị chia tách bởi những cuộc cách mạng diễn ra ở khắp nơi. Sau một tia hy vọng ngắn ngủi về một nền cộng hòa dưới sự lãnh đạo của Tôn Trung Sơn năm 1912, Trung Quốc nhanh chóng bị cuốn vào cuộc nội chiến đẫm máu, đa chiều giữa những người theo chủ nghĩa dân tộc, chủ nghĩa cộng sản, và lãnh chúa tư nhân. Tình trạng hỗn loạn chông chênh này đã vô tình khơi mào cho một cuộc xâm lược tàn bạo của Nhật Bản và đỉnh điểm của nó là việc Mao Trạch Đông nổi lên thành lập nước Cộng hòa Nhân dân vào năm 1949, và cuộc đào thoát bằng máy bay sang bờ biển Đài Loan của những lực lượng Trung Quốc theo chủ nghĩa dân tộc.

⁷ Tác giả ám chỉ Trung Quốc. Trung Quốc được gọi là *Zhōngguó*. Âm đầu *zhōng* (中) có nghĩa là "trung tâm" hoặc "trung" trong khi âm *guó* (國/国) có nghĩa là "vương quốc" hoặc "dân tộc". Tên gọi nói trên có thể dịch sang tiếng Anh theo nghĩa đen thành "**Vương quốc Trung**" hoặc "Vương quốc Trung tâm". ND.

Mao đã làm gì cùng thời với Woodstock⁸

Nam Kinh là một thành phố lớn có 500.000con số người bị xử tử ở Nam Kinh là quá ít, cần phải giết nhiều người Nam Kinh hơn nữa.

- Chi thị của Mao Trạch Đông đàn áp các phong trào phản cách mạng ở Nam Kinh và Thượng Hải

Mao Trạch Đông được tôn vinh vì ông đã tái thống nhất Trung Quốc theo luật lệ của Trung Quốc hay là luật "Hán" tộc, trục xuất vô điều kiện tất cả người nước ngoài, khôi phục niềm kiêu hãnh của người Trung Quốc. Điều đó nói lên cái giá quá lớn mà nhân dân Trung Quốc đã phải trả bằng máu, nước mắt, mồ hôi, lao động cường bức, tù tội, và sự hoang tưởng cực kỳ nặng nề về sự giải phóng theo kiểu cộng sản chủ nghĩa mà Mao nghĩ ra.

Bạn hãy nghĩ xem trong khi Hitler giết hay tiêu diệt khoảng 12 triệu và Stalin khoảng 23 triệu dân thường trong các nhà tù và cuộc thanh trừng của hai vị này, danh sách người chết dưới thời của Mao là khoảng từ 49 đến 78 triệu. Điều đó khiến Mao trở thành kẻ giết người hàng loạt ác độc nhất trong mọi thời đại – ít ra là theo Piero Scaruffi, người đã liệt kê phân loại những cuộc diệt chủng kinh hoàng nhất trong lịch sử.

Trên thực tế, trong suốt hai thập kỷ rưỡi cai trị của Mao, khi bản thân Mao chưa từng bơi qua sông Dương Tử vì mục đích thể thao, ngài Chủ tịch cuồng tín này đã nhảy từ một chương trình diên rồ hay một cuộc thăm sát này sang một cái khác tương tự. Chẳng hạn, chương trình "Đại nhảy vọt" của ông này gồm việc luyện toàn bộ sắt thép trong nước tại những xưởng rèn tự chế vô dụng và tận diệt chim sẻ. Thảm họa kinh tế và nạn đói lan tràn là hệ quả không thể tránh khỏi sau những bước cải cách diên cuồng theo nghĩa đen của Mao.

Không kém thảm họa - và khủng khiếp - là những cuộc thanh trừng định kỳ của Mao nhằm vào các phần tử phản cách mạng, trí thức, các đảng viên trong đảng của ông được ông dán cho cái nhãn "những kẻ theo con đường tư bản". Hiện tượng còn được gọi là "Cách mạng Văn hóa" của những năm 1960 là cực kỳ tàn bạo; và tất cả những ai sống qua thời kỳ đó đều thấy bàng hoàng bởi những gì đã diễn ra trong cuộc cách mạng này.

Trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa này, khi các ban nhạc Rolling Stones và Beatles đang nổi lên ở nước Anh làm sôi động thế giới âm nhạc và những người hip-pi tìm kiếm hòa bình và tình yêu trên những cánh đồng ở Woodstock, những ủy viên đội trật tự diên rồ còn được gọi là Hồng Vệ binh sục khắp mọi góc ngách tìm kiếm các đối tượng để thực hiện hành vi bạo lực chính trị khác thường của họ. Đồng thời, các doanh nhân, trí thức, giáo sư bị quy kết là loại căn bã xấu xa của đất nước Trung Quốc và bị cưỡng bức lao động chân tay, còn những người thiếu nhiệt tình cách mạng thường bị "lùa", bị hạ nhục công khai, đánh đập và giam giữ nhiều năm trong trại lao động. Ngay cả khi nền kinh tế Trung Quốc tiếp tục rơi sâu vào trì

⁸ Liên hoan âm nhạc Woodstock năm 1969 ở Mỹ có nửa triệu người tham dự, được coi là dấu mốc quan trọng của nhạc Rock and Roll. Woodstock là biểu tượng cho văn hóa phương Tây những năm 1960-1970. ND.

trẻ, người Trung Quốc vẫn được dạy nói dối để sống sót và nghe lời để tiến thân; và tấm hoàng bào kiểu Orwell khoác lên nước Cộng hòa Nhân dân này vẫn là di sản bền vững nhất của Mao.

Chủ nghĩa Tư bản Nhà nước trỗi dậy từ đồng gạch vụn của Chủ nghĩa Cộng sản Nhà nước

Mèo trắng hay mèo đen không quan trọng, miễn là nó bắt chuột.

- Đặng Tiểu Bình

Người đưa Trung Quốc thoát khỏi bãi lầy kinh tế kiểu Mao chính là Đặng Tiểu Bình. Ông Đặng từng là một nhân vật cách mạng, một lãnh đạo đảng đã bị thanh trừng và đưa về làm việc tại một nhà máy sản xuất máy kéo trong Cách mạng Văn hóa. Sau khi con trai ông Đặng bị Hồng Vệ binh đánh đập và ném từ cửa sổ tầng tư, Đặng được Hoa Quốc Phong, người thừa kế của Mao, ân xá và phục hồi.

Sau cái chết của Mao Chủ tịch, Đặng quý quyết đã cáo già hơn vợ góa của Mao và bè lũ Bốn tên tai tiếng của bà này cũng như nhiều mưu hơn người đã cứu mạng Đặng. Trong khi Đặng chưa bao giờ chính thức tuyên bố một chức vị chính thống trong đảng, một cách không chính thức Đặng đã nắm quyền lực, và ai cũng hiểu rằng Đặng là chủ nhân thực sự của gánh múa rối.

Thực tế, Đặng Tiểu Bình chính là nhân vật quan trọng *nhất* ở Trung Quốc ngày nay ít ra với hai lý do. Thứ nhất, khi nguyên thủ Liên Xô Mikhail Gorbachev nhượng bộ người biểu tình và chấp thuận sự tan rã của Cộng sản Liên Xô, thì chính Đặng là người đã lệnh cho quân đội Trung Quốc tàn sát những người biểu tình tại quảng trường Thiên An môn năm 1989 để bảo vệ nhà nước Cộng sản Trung Quốc tàn nhẫn và ưa đàn áp.

Một điều cũng không kém phần quan trọng khác, Đặng được tôn vinh là đã một mình thúc đẩy sự phát triển của cái nhãn chủ nghĩa tư bản con buôn được nhà nước bao cấp, là dấu hiệu đặc trưng của nền kinh tế "lợi mình, hại người" của Trung Quốc ngày nay. Cũng chính Đặng là người mở ra các đặc khu kinh tế cho người phương Tây và là người rút cuộc đã tung ra một lực lượng lao động khổng lồ trên thị trường thế giới được trang bị những vũ khí mạnh để phá hoại những công việc làm ăn, những thứ vũ khí như trợ cấp xuất khẩu phi pháp và thao túng tiền tệ.

Đó là một Trung Quốc ngày nay được Mao và Đặng tạo ra, một đất nước tàn nhẫn với nhân dân của mình bao nhiêu thì xấu chơi với đối tác thương mại bấy nhiêu. Trong chương tiếp theo, chúng tôi sẽ liệt kê phân loại sự đàn áp và tàn bạo trong tất cả những cái chết do Trung Quốc trên đất nước Trung Quốc chẳng có gì là vinh quang. Khi chúng tôi thực hiện việc đó, bạn sẽ thấy di sản song sinh của Chủ tịch Mao và Đặng Tiểu Bình tiếp tục sống như thế nào trong một nhà nước cảnh sát toàn trị ngày càng tàn bạo trong lịch sử.

14-

Chết dưới tay Trung Quốc ở Trung Quốc: Thượng Hải hóa bộ gien ở vùng nóc nhà thế giới và các câu chuyện trần tục khác

Dìm trong cống rãnh, rút móng tay, không cho ngủ, đốt bằng dầu thuốc lá và đánh đập bằng roi điện – trên đây là một số phương thức tra tấn mà cảnh sát và quân giáo Trung Quốc sử dụng để ép buộc nạn nhân nhận tội và đi vào khuôn phép, theo một kết quả điều tra của Liên Hiệp Quốc.

- Theo nhật báo “The Guardian of London”

Vậy đảng Cộng sản Trung Quốc ngày nay đánh đập, tra tấn, bòn rút sức lao động đến tận xương tủy, triệt sản, bỏ tù và giết chính công dân của họ và hàng triệu người Tây Tạng, Mông Cổ và Uyghur theo cách nào? Ta hãy cùng đếm các phương thức đó trong chương này; và thậm chí chỉ một lần đọc lướt về sự tàn bạo kiểu trung cổ của Bắc Kinh bạn hẳn sẽ thấy thuyết phục rằng ở Trung Quốc vấn đề không nằm ở phía người dân Trung Quốc mà ở một chính phủ thường xuyên hãm hại chính công dân của họ.

Không bỏ bé trai sơ sinh nào - trừ những bé bị vứt vào thùng rác

Dìm chết hoặc bỏ rơi bé gái sơ sinh là một tội ác nghiêm trọng

– Lời cảnh báo trên bức tường một bệnh viện ở làng Dai Bu, tỉnh Vân Nam.

Chỉ riêng số lượng nam thanh niên chưa vợ – còn được gọi là “cành cộc” ở Trung Quốc đã bằng toàn bộ số lượng nam thanh niên ở Mỹ. Dù là ở quốc gia nào thì nam thanh niên không có liên kết gia đình cũng thường báo hiệu rắc rối... Tỉ lệ tội phạm, nạn buôn bán cô dâu, bạo lực tình dục, thậm chí cả tình trạng tỉ lệ tự tử của nữ đang và sẽ tiếp tục gia tăng khi các thế hệ dân số mất cân bằng đang đến tuổi trưởng thành.

– Theo “The Economist”

Một sự thật đáng buồn là Trung Quốc vừa quá tải về mật độ dân số vừa có đông dân nhất hành tinh. Tuy nhiên cách “giải quyết” vấn đề quá tải dân cư mà Trung Quốc theo đuổi - chính sách “chỉ có một con” – lại đã gây ra nhiều vấn đề rắc rối hơn là giải quyết được sự quá tải. Trên thực tế, trong lúc các quốc gia đang phát triển khác như Brazil, Ấn Độ và Mexico kiểm soát dân số hiệu quả tốt hơn nhờ áp dụng những biện pháp có tính nhân văn hơn, thì ở Trung Quốc việc chính phủ kiểm soát các quyền về sinh sản vẫn luôn là ý nghĩ khiến ta ớn lạnh về sự cưỡng bức, ép triệt sản, nạo phá thai bắt buộc, và loại bỏ trẻ mới sinh.

Trọng tâm của chính sách ép buộc của Trung Quốc là áp dụng phạt tiền đối với trường

hợp có con thứ hai, một khoản phạt nặng gần như vượt quá thu nhập hàng năm của một gia đình. Hàm ý của khoản phạt nặng nề này chính là việc đa số các cặp vợ chồng mang thai đứa con thứ hai sẽ rơi vào khánh kiệt nếu họ quyết định sinh đứa con đó. Hệ quả là không có gì ngạc nhiên khi số ca nạo phá thai ở Trung Quốc – gần 13 triệu ca một năm, lớn hơn tổng số ca nạo phá thai của tất cả các nước khác gộp lại, và đây mới chỉ là con số ước tính dè dặt của chính phủ.

Tuy nhiên, bạn nên lưu ý rằng một cặp vợ chồng nếu có đủ tiền nộp phạt hoặc được xếp vào trường hợp ngoại lệ thì rút cục vẫn không thể được sinh đứa con thứ hai. Các quan chức địa phương quá hăng hái vì cơ hội thăng tiến của họ tùy thuộc vào mức độ chấp hành chính sách một con, thế nên họ chính là những người đã dùng vũ lực để đàn áp phụ nữ có thai.

Ví dụ, tạp chí *Time* mô tả trường hợp 61 phụ nữ có thai bị tống vào các bệnh viện ở Quảng Tây và ở đó họ bị tiêm thuốc kích thích ra thai. Hãng tin tiếng Ả-rập Al Jeezera thuộc trường phái thân Trung Quốc, cũng đã đưa một tin tương tự về cô Xiao Ai Ying, người bị ép phá thai ở tháng thứ tám vì cô đã có con gái 10 tuổi. Và đài phát thanh Công cộng Quốc gia⁹ đã mô tả việc mục sư Thiên chúa giáo Liang Yage và vợ ông, cô Wei Linrong bị bắt buộc đến bệnh viện mặc dù họ sẵn sàng chịu phạt để sinh con thứ hai. Khi cặp vợ chồng này từ chối ký đơn đồng ý phá thai, các quan chức đã mạo chữ ký của họ và tiêm thuốc cho người vợ đang có thai bảy tháng. Ngày hôm sau, cô Wei phải chịu đựng cơn co thắt dạ con kéo dài 16 tiếng trước khi sinh ra một bé trai đã chết, thi thể bé sau đó bị nhân viên bệnh viện ném vào túi đựng rác bằng nhựa.

Cô Wei Linrong thì mất con trai, nhưng hầu hết các bé gái mới là nạn nhân của chính sách một con của Trung Quốc. Thực tế phần lớn số thai nhi bị phá bỏ là các bé gái, rất nhiều ca nạo phá thai là hậu quả của quyết định lựa chọn giới tính, và việc loại bỏ bé gái mới sinh vẫn còn phổ biến và cần có những cuộc vận động cộng đồng để chống lại thực tế này. Vì pháp luật Trung Quốc không cho phép các cặp vợ chồng dưới 35 tuổi và những cặp đã có con được nhận con nuôi, nên không có gì ngạc nhiên khi hàng ngàn bé gái Trung Quốc bị bỏ rơi lại may mắn tìm thấy gia đình ở Mỹ, Úc và châu Âu – trong lúc hoạt động mua bán con nuôi do chính phủ điều hành lại đem về nhiều ngoại tệ hơn.

Ít nhất là đối với nhà báo Joseph Farah, chính sách loại bỏ trẻ sơ sinh căn cứ theo giới tính của Trung Quốc miêu tả "cuộc tàn sát khủng khiếp lớn nhất trong lịch sử nhân loại". Dù bạn có đồng ý hay không thì vẫn có một sự thật tồn tại đó là việc loại bỏ thai nhi căn cứ theo giới tính kiểu Trung Quốc đã dẫn đến tình trạng mất cân bằng giới tính đang gây bất ổn xã hội. Trên thực tế, tại Trung Quốc ngày nay tỉ lệ sinh là 119 bé trai so với 100 bé gái trong khi ở một số tỉnh tỷ lệ này còn lên đến 130 so với 100.

Ngày nay, hệ quả do tác động sai trái trong chính sách một con của Trung Quốc là hơn

⁹ Tên một tổ chức truyền thông do tư nhân và nhà nước cùng tài trợ hoạt động với các thành viên không vì mục đích lợi nhuận, phục vụ hơn 800 đài phát thanh công ở Hoa Kỳ.

100 triệu đàn ông Trung Quốc không tìm được vợ. Những “cảnh cụt” này, như người ta vẫn gọi ở Trung Quốc, còn nhiều hơn tổng số đàn ông Nhật Bản và Hàn Quốc cộng lại hay nhiều hơn toàn bộ số nam thanh niên của Mỹ.

Một hệ lụy không tránh khỏi là sự gia tăng đột biến về nạn mại dâm (và những hệ lụy của nạn này), nô lệ tình dục và thậm chí là bắt cóc phụ nữ ở các nước khác. Trên thực tế, tờ Washington Post đưa ra một con số là hơn 100.000 phụ nữ Bắc Triều Tiên bị mang vào Trung Quốc làm nô lệ tình dục. Những gì xảy ra ở Trung Quốc không chỉ dừng lại ở Trung Quốc.

Ba tỉnh tự trị chờ đợi ngày tận thế

Chúng tôi đã bị lừa, sát hại, hãm hiếp, quấy phá, cưỡng đoạt, phản bội, chối bỏ, bán và bị tra tấn trong thời gian quá dài!

-Kekenus Sidik, một người Uyghur biểu tình.

Triệt sản bắt buộc không chỉ giới hạn trong nhóm phụ nữ Trung Quốc tìm cách có con thứ hai. Đó còn là một quy trình chuẩn theo nghĩa đen được áp dụng ở Tây Tạng, Nội Mông và Đông Turkestan – đây là ba tỉnh được gọi đầy mỉa mai là “tự trị” của Trung Quốc. Dưới đây là một bức tranh rộng hơn về việc thanh lọc sắc tộc.

Mặc dù Bắc Kinh tuyên bố rằng Tây Tạng, Nội Mông và Đông Turkestan trên danh nghĩa đã thuộc quyền cai trị của Trung Quốc trong nhiều năm, trên thực tế những vùng này vẫn duy trì những nền văn hóa riêng biệt đáng tự hào, và nói chung đã thực hiện cơ chế tự quản cho đến khi những chiếc xe tăng Cộng sản lăn bánh tiến vào trong những năm 50. Trong suốt thời gian này, Hồng Quân đã xua đuổi Đức Đạt Lai Lạt Ma khỏi Tây Tạng và Mao Trạch Đông đã cùng Liên Xô chia tách Mông Cổ. Với sự trợ giúp của Stalin, Mao đã khéo léo đạo diễn thành công vụ tai nạn đâm máy bay thủ tiêu các lãnh đạo chính trị của Đông Turkestan và nhờ đó đã dễ dàng thay thế dần lãnh đạo này bằng những con rối Trung Quốc.

Ngày nay, hơn 50 năm đã qua, cả ba vùng lãnh thổ từng một thời độc lập này vẫn đang rên xiết dưới ách thống trị tàn bạo và độc tài của đảng Cộng sản. Họ bị tổn thương vì chiến dịch thanh lọc sắc tộc tàn nhẫn với mục đích thay thế người dân thuộc những nhóm tộc bản địa bằng người Trung Quốc gốc Hán. Chiến dịch “Hán hóa” này hướng vào Tây Tạng, Nội Mông và Đông Turkestan, bao gồm mọi việc từ việc cấy vào hàng triệu người tộc Hán và nhốt đi (hoặc giết chết) người địa phương cho đến việc triệt sản phụ nữ hoặc pha loãng bộ gen của họ thông qua chính sách phát động kết hôn với đàn ông Hán.

Ngày nay, việc thanh lọc sắc tộc thành công nhất là ở Nội Mông, nơi hơn 80% dân số giờ là người Hán. Theo đảng Nhân dân Nội Mông, để đạt được tỉ lệ Hán hóa cao này, hơn một phần tư triệu người Nội Mông đã bị sát hại trong khi 15 triệu người Trung Quốc được chuyển vào Nội Mông khiến xóa nhòa nền văn hóa Nội Mông.

Về khu vực Đông Turkestan, nay gọi là tỉnh Tân Cương trên bản đồ Trung Quốc, Rebiya Kadeer, một lãnh đạo người Uyghur, quê ở Tân Cương bị trục xuất sang Mỹ đã xác nhận với Quốc hội Mỹ rằng có 240.000 người dân quê bà, hầu hết là phụ nữ bị người ta dùng vũ lực ép phải rời quê. Nhiều người trong số họ bị ép kết hôn với đàn ông Hán để lai giống, trong khi nhiều người khác bị sử dụng để làm các công việc nặng nhọc với giá rẻ mạt và làm gái mại dâm. Thêm vào đó, mặc dù chính sách một con quy định các trường hợp ngoại lệ đối với người dân tộc ít người nhưng hàng ngàn phụ nữ Uyghur vẫn là đối tượng "bị ép nạo phá thai, triệt sản, và đặt vòng tránh thai".

Lòng oán hận ở Tân Cương lên đến đỉnh điểm vào năm 2009 khi những hành vi, thái độ chống đối căng thẳng ngày càng gia tăng dẫn đến đụng độ giữa người Uyghur và người Hán. Trước sự việc đó, phản ứng cứng rắn vốn có của cảnh sát Trung Quốc là vây bắt và đánh đập hàng trăm người chống đối – cùng lúc cảnh sát đã khiến hàng chục đàn ông Uyghur "biến mất". Một người dân Urumqi đã mô tả những biện pháp đàn áp tàn bạo với Tổ chức Giám sát Nhân quyền:

Họ yêu cầu mọi người ra khỏi nhà. Phụ nữ và người có tuổi đứng sang một bên, tất cả đàn ông từ 12 đến 45 tuổi đứng thành hàng úp mặt vào tường. Họ đánh bất kỳ người đàn ông nào, kể cả những người già –ông hàng xóm 70 tuổi của chúng tôi đã bị đâm và đá nhiều lần. Chúng tôi không thể làm gì để ngăn họ lại - họ không nghe chúng tôi.

Những gì mà Tây Tạng đã trải qua cũng không hề khả quan hơn ở Nội Mông hoặc Tân Cương. Trên thực tế, việc xây mới tuyến đường sắt cao tốc từ các thành phố như Bắc Kinh, Thành Đô, Quảng Châu và Thượng Hải đến Tây Tạng chỉ góp phần gia tăng dòng người Hán dường như đang đổ xô bắt tận về vùng Himalayas.

Ở Tây Tạng ngày nay, người Hán sở hữu hầu hết các cửa hiệu ở thủ đô Lhasa và gần như chiếm phần lớn dân số của thủ đô này. Trong lúc đó, tiếng Tây Tạng được dạy như "ngoại ngữ", ngôn ngữ thứ yếu còn tiếng Quan Thoại mới là ngôn ngữ duy nhất được phép sử dụng ở bậc trung học.

Vùng nông thôn Tây Tạng cũng nằm trong vòng phong tỏa Hán hóa tương tự. Trong một số vùng, toàn bộ các làng được di dời nơi khác và sau đó bị ngập dưới nước bởi các con đập do Trung Quốc xây dựng, trong khi những người du mục bị dồn vào các trại xây bằng bê tông và gia cầm của họ thì bị sung công. Một người ở trại giải thích tình hình người dân của mình: "Họ không có việc làm, không đất đai. Cách duy nhất họ có thể kiếm cái gì bỏ vào bụng là ăn cắp".

Và đây là phiên bản tiếng Tây Tạng của tình huống luân quần Catch-22¹⁰: Một số nông

¹⁰ Catch-22 là tiểu thuyết xuất bản năm 1961 của Joseph Heller về cuộc thế chiến thứ hai. Điều luật Catch-22 quy định chỉ có những người tâm thần mới bay những phi vụ nguy hiểm. Vì thế những ai sợ không dám bay là người tinh táo, mà tinh táo thì không được từ chối nhiệm vụ. Tên tiểu thuyết đã trở thành thành ngữ để chỉ tình huống luân quần, tiến thoái lưỡng nan. ND

dân địa phương rơi vào cảnh phải cho người Hán thuê đất của họ để lấy tiền thanh toán các khoản vay mua nhà mới phát sinh do chính sách của chính phủ buộc họ phải chuyển đến chỗ ở mới và phải mua nhà mới. Dĩ nhiên, các ngân hàng Trung Quốc thực hiện các thỏa thuận cho thuê đất này.

Các lý do trên và nhiều lý do khác nữa khiến nỗi uất hận chất chứa của người Tây Tạng từ nhiều năm trước trước đã bùng lên khi đám người nổi loạn ném đá vào cảnh sát, tấn công người Hán đang đi xe đạp và taxi, và đốt cháy các cơ sở kinh doanh của người Hán. Không ngoài dự đoán, những người nổi loạn đã bị trấn áp một cách tàn bạo - trong khi hàng trăm vị sư sãi, những người khởi xướng phong trào chống đối bằng cách biểu tình hòa bình, cũng bị vây ráp và đánh đập.

Cùng lúc đó, để che dấu hành vi đàn áp, Bắc Kinh đã hạn chế nghiêm ngặt các phóng viên đến Tây Tạng. Hơn thế nữa, *bất cứ* khách tham quan nước ngoài nào muốn đến đều phải có giấy phép đặc biệt, và trong những năm gần đây những giấy phép này cũng bị cấm hoàn toàn khi gần đến dịp kỷ niệm những cuộc biểu tình. Những ai lén vào được thì lấy làm kinh khiếp, như nhà làm phim người Anh, Jezza Neumann cảm thấy khi đang làm cuốn phim tài liệu *Bí mật đến Tây Tạng*. Phóng viên này nhận xét, “Tôi không thấy ai đã bị bắt mà lại thoát khỏi bị tra tấn”.

Những nhà làm phim cũng lan truyền các báo cáo về việc người Trung Quốc đã tràn vào Tây Tạng đi cùng với những xe triệt sản lưu động và họ đang dùng vũ lực ép đặt vòng tránh thai vĩnh viễn cho phụ nữ Tây Tạng cũng như thực hiện thắt ống dẫn trứng mà không gây mê. Một nạn nhân miêu tả quy trình:

Tôi bị người ta dùng vũ lực bắt đi chứ không muốn thế. Tôi thấy mệt, chóng mặt và không thể nhìn lên. Rõ ràng họ đã cắt ống dẫn trứng rồi khâu lại. Đau muốn chết. Họ không dùng thuốc mê, chỉ bôi một chất trơn dính gì đó lên bụng và thực hiện việc triệt sản.

Trong lúc đó Đức Đạt Lai Lạt Ma ở trong nhà mình tại nơi lưu vong ở Ấn Độ đành chịu bó tay không thể giúp đồng bào mình thoát khỏi sự cai trị của Trung Quốc và lập lại quyền tự chủ đúng nghĩa. Và trong một công viên gần điện thờ kính linh thiêng có tên là Potala Palace, nơi Đức Đạt Lai Lạt Ma đã từng có lần lưu lại vào mùa đông, các môn đệ của ông, dấu trong túi bức ảnh bị cấm của ông và cầu nguyện trong khi loa đài của chính phủ phát oang oang những luận điệu tuyên truyền kiểu như: “Chúng ta là một phần của dân tộc Trung Quốc đang góp sức cho một tương lai tươi sáng – chúng ta là người Trung Quốc”.

Và giờ thì là bài ngợi ca phần uất cho tinh thần nhiệt tình cũng như sự thấu đáo của chế độ cai trị Bắc Kinh: Họ sắp tâm thực hiện hai bước để Đức Đạt Lai Lạt Ma tương lai sẽ trở thành một trong những con rối của họ chứ không có tiếng nói độc lập như Đức Đạt Lai Lạt Ma hiện tại. Đầu tiên, từ lâu họ đã “châm dứt” sự hiện diện của một cậu bé sáu tuổi được coi là Ban Thiền Lạt Ma đầu thai, và vị Lạt Ma này là biểu tượng tôn giáo có ảnh hưởng lớn thứ hai trong giới phật giáo Tây Tạng. Không ai còn nhìn thấy tù nhân chính trị nhỏ tuổi nhất thế

giới này kể từ năm 1996.

Thứ hai, và đây là điều dở khóc dở cười lắm thay, Bắc kinh cấm các vị sư sãi theo Phật giáo ở Tây Tạng không được giúp cho việc đầu thai mà không được phép của chính phủ. *Tờ Huffington Post* đã giải thích kế hoạch đằng sau cái quy định có vẻ lố bịch này: “Quy định cấm không cho bất kỳ vị sư nào cư trú ở nước ngoài được đầu thai, và bằng cách đó quy định này đã trang bị cho các cơ quan cầm quyền Trung Quốc một thứ quyền được chọn người kế vị cho Đức Đạt Lai Lạt Ma, theo truyền thống linh hồn của vị Lạt Ma này sẽ được tái sinh trong hình hài một con người mới để tiếp tục sứ mệnh giải phóng khổ hạnh”.

Đông Quân quay về thời của Charles Dickens¹¹

Các doanh nhân Trung Quốc có các nhà máy loại năm sao đáp ứng tiêu chuẩn đạo đức của các công ty lớn mà họ phục vụ. [Alexandra] Harney [trong cuốn Mức Giá Trung Quốc của bà] đã dẫn ra một ví dụ của một giám đốc của tập đoàn Walmart khi đến thăm một nhà máy cung cấp hàng hóa cho Walmart. “Công việc của bà này là quyết định xem nhà máy có sản xuất theo đúng tiêu chuẩn đạo đức của Walmart không – các tiêu chuẩn này gồm cấm tuyệt đối không sử dụng lao động trẻ em hoặc lao động nô lệ, cùng những qui định về rủi ro nghề nghiệp, giờ làm việc và mức lương tối thiểu”. Nơi mà vị giám đốc Walmart này đến kiểm tra là một nhà máy loại năm sao... [Nhưng] hoạt động sản xuất thực thì ra được tiến hành ở một nhà máy bí mật khác... “Năm đầu mình trong một khu kinh doanh có hàng rào bảo vệ, nhà máy [bí mật] này không đăng ký với chính phủ Trung Quốc. Nhà máy này có 500 công nhân làm việc trên một mặt bằng, không được trang bị thiết bị an toàn lao động hoặc bảo hiểm và làm việc quá số giờ được pháp luật cho phép. Họ được trả lương hàng ngày chứ không được nhận lương tháng. Không có vị nào từ tập đoàn Walmart được thấy nhà máy này mặc dù Walmart mua rất nhiều sản phẩm sản xuất ra từ đây”.

– Theo *Daily News & Analysis*

Trong khi người Tây Tạng, Nội Mông và Uyghur chịu cực khổ dưới chế độ cai trị tàn bạo của của đảng Cộng Sản Trung Quốc, thì những gì người công nhân trải qua cũng không có gì khá hơn. Trên thực tế, trong khi các quan chức Trung Quốc thích dẫn những người Tây phương đến thăm cái gọi là các nhà máy “năm sao” với mục đích trưng bày là chính, nơi có các chuyến tham quan được hướng dẫn đến các cơ sở sản xuất sạch sẽ với các trang thiết bị an toàn và bảo vệ môi trường ở mức tiên tiến nhất vào thời điểm đó thì những người Tây phương này hiếm khi được phép thấy những điều kiện làm việc không thể tệ hơn trong các xưởng sản xuất bí mật nằm phía bên kia những cánh cửa điện tử và đằng sau những chòi bảo vệ có mặt gần như là khắp nơi xung quanh các nhà máy của Trung Quốc. Như công nhân một

¹¹ Charles John Huffam Dickens (1812 – 1870), nhà văn Anh tiêu biểu của thời kỳ Victoria, mô tả nổi vất vả của giai cấp công nhân Anh thời kỳ đó. ND

nhà máy lắp ráp Xbox của Microsoft ở phía Nam Trung Quốc đã lý giải: “Chỉ đến khi có khách hàng nước ngoài đến thăm, cán bộ quản lý mới cho bật điều hòa nhiệt độ”.

Làm trong nhà xưởng khổ sai nóng nực khó chịu cũng chỉ là một trong nhiều điều kiện lao động nô lệ trá hình mà hàng triệu công nhân Trung Quốc đang phải đối mặt; điều này cũng đúng ngay cả trong các nhà máy có vẻ như là đang được lãnh đạo bởi các tập đoàn lớn của Mỹ như Microsoft và Walmart. Bạn hãy xem xét một ví dụ của công ty Yuwei ở thành phố Đông Quan ở miền nam Trung Quốc. Công ty này sản xuất linh kiện kim loại và nhựa cho các bộ phận trong ô tô như phanh, cửa, và cần số, và công ty Motor Ford mua đến 80% sản phẩm của công ty này. Ngoài ra, công ty này còn phục vụ các công ty khác như General Motors, Chrysler, Honda, và Volkswagen; và để kết nối với thị trường Mỹ công ty Yuwei còn đặt văn phòng ở Mỹ và có nhà kho ở Ann Arbor, Michigan, Hoa Kỳ.

Và đây là cuộc sống thực của công nhân làm việc trong các xưởng của Yuwei theo một báo cáo điều tra năm 2011 có tên là “Những phụ tùng dơ bẩn/Nơi các ngón tay bị cắt cụt một cách quá rẻ mạt: Ford tại Trung Quốc”. Như báo cáo này tiết lộ: Công nhân của Yuwei làm việc quần quật 7 ngày một tuần với ca làm việc kéo dài 14 tiếng, và vận hành các thiết bị sản xuất trong lúc các thiết bị an toàn bị tê liệt một cách có chủ ý. Một mặt, kết quả là năng suất lao động rất cao; nhưng mặt khác là tỉ lệ cắt, xẻo, đứt lia tay, chân, cánh tay và cẳng chân cũng cao không kém. Như báo cáo “Ford tại Trung Quốc” miêu tả sự tàn ác này:

Công nhân “A” 21 tuổi bị mất 3 ngón tay và nhiều khớp tay bị đứt ở tay trái khi cái tay này bị mắc kẹt trong một máy ép dập cường độ cao hoặc máy dập. Người công nhân này đang dập “Ống RT” để xuất khẩu cho hãng Ford tại thời điểm bị tai nạn. Cán bộ quản lý chủ ý hướng dẫn người này tắt các thiết bị tia hồng ngoại dùng để giám sát an toàn mục đích là để người này có thể làm việc năng suất hơn. “Chúng tôi đã phải tắt nó đi. Xếp của tôi không cho tôi bật lên,” Công nhân A nói. Người này đã dập 3600 “ống RT” một ngày, 12 giây cho mỗi ống.

Thế thì mất ba ngón tay được trả bao nhiêu tiền ở Trung Quốc? Được bồi thường một khoản chừng 7.000 đô-la Mỹ - và người đã bị thương đó còn mất luôn cả việc làm cũng như cơ hội nghề nghiệp tương lai. Và, tiện đây cũng xin nói thêm, bất cứ công nhân nào nghỉ/bỏ một ngày làm việc tại bất kỳ nhà máy nào của Yuwei sẽ bị trừ ba ngày lương. Trên thực tế, bị đuổi việc sau khi mang thương tật là một thực tế lao động phổ biến ở Trung Quốc. Một người bạn của chúng tôi bán vật tư cho một nhà máy ở Thượng Hải kể với chúng tôi rằng, “Nếu xảy ra tai nạn, thậm chí là xảy ra chết người, cũng không có điều tra gì hết. Tai nạn lần hai xảy ra cũng với công việc đó vẫn không điều tra. Lần ba thì chắc sẽ điều tra”. Bạn làm ơn hãy ghi nhớ tất cả những điều này nếu có lúc nào đó bạn cân nhắc mua một sản phẩm của Ford được coi là “Sản xuất ở Mỹ” nhưng được lắp ráp với phần lớn phụ tùng của Trung Quốc.

Không việc gì phải che giấu lao động nô lệ

Tỉ lệ trẻ em trong độ tuổi từ 10 đến 14 ở Trung Quốc tham gia lao động là 11,6%. Rất nhiều công ty chuộng lao động trẻ em vì chúng rẻ, ngoan, nghe lời và khá lanh lợi khi phải đi lại làm việc trong những diện tích làm việc chật hẹp chất đầy máy móc.

- IHS Child Slave News

Họ lợi dụng em trai tôi vì em tôi bị thiếu năng trí tuệ. Họ bắt em tôi làm việc, đánh đập và tra tấn em tôi, khi em tôi sức tàn lực kiệt không làm được nữa, họ ném em tôi ra đường.

- Liu Xiaowei

Không có gì đáng ngạc nhiên khi có những công việc, cụ thể là kinh khủng như làm gạch và những việc kỹ năng thô sơ, lặp đi lặp lại đơn điệu như làm đồ chơi thì khó mà tuyển đủ lao động. Trong những ngành làm việc đó, nhiều quản lý xưởng đồ chơi xem việc thiếu hụt lao động như là một cơ hội mời chào cho nạn buôn bán người; và cả trẻ em lẫn người thiếu năng trí tuệ luôn đứng đầu danh sách của bọn buôn người.

Trong một số trường hợp, bản thân trẻ em hoặc người thiếu năng trí tuệ bị những người tuyển dụng trá hình lừa gạt hoặc ép bán cho các nhà máy. Hoặc có trường hợp họ bị chính chủ nhà máy bắt cóc. Dù bị lừa, ép buộc hay bắt cóc thì rốt cục những người này cũng phải làm việc trong điều kiện không lời nào tả xiết.

Đó cũng chính là số phận của một người nghèo tên là Liu Xiaoping, một người thiếu năng trí tuệ 30 tuổi. Anh bị một trong những người buôn bán nô lệ thời đại mới của Trung Quốc đưa ra khỏi gia đình và bán cho một lò nung gạch khét tiếng là tàn bạo nhất trong nhiều địa ngục lao động của Trung Quốc.

Khi lò gạch không cần dùng Liu nữa, nó ném người đàn ông bệnh tật nhưng vẫn còn sống sót này ra đường với đôi bàn tay mà tờ *Los Angeles Times* mô tả là “đỏ như tôm hùm mới luộc do phải bê những viên gạch nung đỏ từ trong lò ra mà không hề có găng bảo vệ thích hợp”. Cùng với bàn tay tôm hùm, cậu bé to xác ở cái xứ xở toàn lời hứa hão còn có vết xích ở cổ tay và vết bỏng ở cẳng chân, những chỗ mà viên quản đốc áp những viên gạch nóng bỏng làm hình phạt dành cho Liu. Ông Charles Dickens, ông ở đâu khi bạn cần ông?

Và, nhân tiện cũng nói thêm là ở các nhà máy thân thiện nhất dành cho công nhân ở Trung Quốc người ta cũng tạo ra những sức ép hay căng thẳng mà bạn không tài nào chịu nổi, từ việc phải sống hàng trăm dặm xa nhà cùng những người lạ trong khi phải làm việc nhiều giờ liên tục và mòn mỏi chờ đợi vì sự đơn điệu của công việc lắp ráp. Một người trong chúng tôi (Autry) đã mắt thấy tai nghe tình trạng này trong một chuyến thăm nhà máy có tên là Thành phố Foxconn rất bí mật ở Thâm Quyển. Đây là nhà máy lớn nhất thế giới với 350.000 công nhân sản xuất những sản phẩm như máy tính bảng iPad rất phổ biến của hãng Apple.

Có thể nói là so với hầu hết các nhà máy Trung Quốc, các xưởng của Foxconn do Đài Loan điều hành khá hơn nhiều. Trong lúc đi thăm, Autry có nhìn thấy các khu nhà ở của

công nhân, nhà bếp, và các khu vực làm việc thuộc vào hạng nhất, ít ra là theo tiêu chuẩn của Trung Quốc. Thậm chí có phòng chơi trò chơi, phòng tập thể dục, và bể bơi. Tuy nhiên, thứ "tiện nghi" xuất hiện rất nhiều tại Foxconn là hàng loạt lưới an toàn nhô ra từ tầng hai của mỗi toà nhà. Những lưới này được lắp vào để ngăn các vụ tử tử tràn lan của công nhân. Và đây là bằng chứng thật buồn, tiêu biểu cho giải pháp kiểu Trung Quốc để xử lý vấn đề điều kiện làm việc tồi tệ - không phải theo hướng cải thiện điều kiện tốt hơn mà chỉ khiến việc nhảy ra khỏi tòa nhà tìm đến cái chết trở nên khó hơn mà thôi.

Đừng mất công tìm cái mác công đoàn

Tất nhiên, một lý do chính khiến các công ty Trung Quốc có thể bóc lột công nhân của họ một cách toàn diện, triệt để là vì việc tổ chức một công đoàn *đích thực* trên "thiên đường của công nhân" Trung Quốc là trái luật nếu xét về mục tiêu của công đoàn. Trong khi đó, Liên đoàn các Công đoàn Toàn Trung Quốc chính thống được chính phủ hậu thuẫn là một con rối cho các công ty mà nó phục vụ và đồng thời là một công cụ do thám và kiểm soát công nhân giúp cho giới quản lý doanh nghiệp.

Tình hình lao động nô lệ tại Trung Quốc sẽ còn tiếp tục xấu đi do một thực tế tồn tại kinh niên trong các mối quan hệ lao động kiểu Trung Quốc: Hầu hết các hành động có tổ chức của công nhân đều bị cảnh sát hoặc côn đồ được thuê tàn nhẫn phá tan - việc thuê côn đồ đánh đập và đe dọa là một thực tế phổ biến ở Trung Quốc.

Một hình ảnh minh họa được cung cấp bởi số phận của 2.000 công nhân tại nhà máy Cơ khí KOK bên ngoài Thượng Hải. Họ đã dám liều lĩnh tổ chức một cuộc đình công để phản đối các điều kiện khắc nghiệt không thể chịu đựng nổi, bao gồm làm việc với cao su nóng khi nhiệt độ trong phòng lên đến 50 độ C. Một nữ nhân viên mô tả những gì đã xảy ra khi phong trào phản đối của họ tràn ra đường phố: "Cảnh sát đã đánh chúng tôi một cách bừa bãi. Họ đá và đâm lên tất cả mọi người, không cần biết họ là nam hay nữ."

Ngay cả nộp đơn khiếu nại theo đúng các quy tắc của hệ thống cũng có thể đẩy bạn dính vào rắc rối nghiêm trọng. Ví dụ, Li Guohong, một công nhân dầu mỏ ở Hà Nam, bị 18 tháng "cải tạo lao động" tại một trong các trại lao động bắt buộc khét tiếng của Trung Quốc. Tội của ông? Nộp đơn khiếu nại và khởi kiện để phản đối bị sa thải.

Tất nhiên, bị gửi đến một trại lao động cưỡng bức là một điều không đúng như những gì mà ông Li hình dung trước đó. Dù muốn hay không, ông đã tham gia vào đội ngũ hơn 50 triệu công dân Trung Quốc trong 50 năm qua, những người đã đi qua (hoặc chết) tại hơn 1.000 trại lao động cưỡng bức của Trung Quốc. Ngày nay, các trại này tai tiếng có tên gọi Trung Quốc là Laogai (hoặc Laojiao) có chứa tới 7 triệu công dân Trung Quốc, nhiều người trong số họ không có tội gì hơn là cố gắng thực hiện một số quyền tự do trong ngôn luận, thờ cúng, tụ tập, hoặc lập ra tổ chức.

Và đây là một quan sát cuối cùng về quyền đình công ở Trung Quốc: Các trường hợp duy

nhất mà chính phủ sẽ cho phép các cuộc đình công như vậy bùng nổ khi họ giúp đỡ doanh nghiệp Trung Quốc đánh bại các đối thủ cạnh tranh nước ngoài.

Một trường hợp là hàng loạt các cuộc đình công và biểu tình rộng rãi được làm đóng cửa một số nhà máy ô tô Honda. Thay vì can thiệp, cảnh sát chống bạo động chỉ đứng nhìn và cuối cùng bỏ đi. Sự việc đó khiến Honda sản xuất thiếu hàng nghìn xe ô tô so với mục tiêu đặt ra. Việc cảnh sát chống đình công không can thiệp buộc Honda phải thương lượng mức lương cao hơn với các công nhân Trung Quốc giận dữ. Tất nhiên, điều này làm giảm tính cạnh tranh của Honda Nhật Bản với các công ty ô tô Trung Quốc như Chery và Geely.

Cảnh sát Trung Quốc bắt giáo dân Trung Quốc quì gối như thế nào

Mong muốn duy trì kiểm soát lĩnh vực riêng tư nhất trong đời sống của công dân, cụ thể là lương tâm của họ, và can thiệp vào đời sống nội bộ của Giáo hội Thiên chúa giáo không tạo ra sự tin cậy đối với Trung Quốc. Ngược lại, nó có vẻ là một dấu hiệu của sự sợ hãi và yếu hèn hơn là sức mạnh.

- Thông cáo của Vatican Holy See

Cộng sản là một đức tin thế tục không cho phép có bất đồng chính kiến, và đảng Cộng sản Trung Quốc làm hết sức mình theo di huấn của Karl Marx để xóa bỏ tôn giáo. Để làm việc này, đảng yêu cầu tất cả các hoạt động tôn giáo được thực hiện thông qua các nhà thờ được nhà nước chấp thuận, còn hoạt động tôn giáo không đăng ký có thể dẫn đến trừng phạt nặng nề.

Chỉ cần xem xét trường hợp của Yang Xuan. Mục sư của Giáo Hội Lifen không đăng ký tại Fushan bị kết án ba năm tù vì xây dựng một nhà thờ bất hợp pháp. Sau đó, vợ của ông, Yang Rongli, đầu tiên bị đánh đập dã man vì tổ chức một cuộc biểu tình chống việc giam giữ chồng và sau đó bị trừng phạt nặng với bảy năm tù. Khi bạn đọc những dòng này về những gì đã xảy ra tại nhà thờ của Lifen, hãy tưởng tượng lúc đó, Lifen là một nhà thờ trong khu phố của chính bạn:

Lúc còn sáng sớm ngày Chủ nhật 13 tháng 9, các thành viên Nhà thờ Lifen bị lôi bật dậy bởi những kẻ thâm nhập đang la hét ầm ĩ. Một đám đông hỗn hợp 400 nhân viên cảnh sát, quan chức chính quyền địa phương, và côn đồ đánh thuê đã đánh đập các tín đồ nhà thờ đang ngủ tại công trường xây dựng nhà thờ mới của họ. Máy chảy rất nhiều, hơn 20 thành viên đã bị thương nặng và phải nhập viện. Các quan chức địa phương chỉ đạo các bệnh viện không truyền máu cho các nạn nhân, buộc họ phải chuyển đến chữa trị tại bệnh viện khu vực.

Về việc tiếp cận với Kinh Thánh, các bản sao chỉ có thể được in chính thức khi được phê duyệt bởi "Hội đồng Kitô giáo Trung Quốc"; và số lượng bị chính phủ giới hạn. Hơn nữa, in

không phép và phân phối Kinh Thánh hay tài liệu Kitô Giáo có thể dẫn đến bị bắt giữ.

Tất nhiên, nó không phải chỉ là giáo dân Kitô và "hội kín Thiên chúa giáo" là luôn đối mặt với sự giận dữ của đảng Cộng sản Trung Quốc. Cùng chung số phận tương tự là các nhóm bán tôn giáo như Pháp Luân Công, mà các thành viên thường xuyên trải nghiệm lưỡi kiếm đàn áp của Trung Quốc.

Cách nào đi nữa, ác cảm cực đoan của đảng Cộng sản đối với Pháp Luân Công là khó hiểu. Các học viên Pháp Luân Công theo một triết lý hòa bình dựa trên Phật giáo và đạo Lão, và họ thực hành một loạt các bài tập thể dục có nguồn gốc từ truyền thống khí công Trung Quốc. Những bài tập được thiết kế không phải để lật đổ nhà nước Cộng sản Trung Quốc mà là để điều chỉnh hơi thở, bản chất cơ thể, và ý thức của một người với chân lý của Chân, Thiện, và Nhẫn.

Vào cuối những năm 1990, giáo phái phát triển nhanh chóng này đã thu hút sự chú ý của bộ máy an ninh Cộng sản và hệ thống tuyên truyền, hệ thống này ngay lập tức liệt giáo phái vào loại "nguy hiểm". Phản ứng với Pháp Luân Công là một tính toán sai lầm chính trị lớn. Khi 10.000 môn đồ tụ tập để phản đối im lặng bên ngoài các bức tường kiên cố của các nhà lãnh đạo cộng sản ở Trung Nam Hải, điều này đã làm Chủ tịch Giang Trạch Dân sợ hãi, và ông đã ra lệnh đảng Cộng sản đàn áp cứng rắn.

Trong nhiều tháng sau vụ phản đối, Phó Thủ tướng Li Lanqing báo cáo có trên 35.000 học viên Pháp Luân Công đã bị vây bắt; và kể từ thời điểm đó, cuộc đàn áp của các thành viên diễn ra tàn bạo không ngừng.

Tất nhiên, phản ứng thô bạo của đảng Cộng sản đã tạo nên chiến dịch phản kháng chống đảng Cộng sản thể hiện qua chiến dịch phản đối đảng Cộng sản do Pháp Luân Công lãnh đạo và đã lên tít trên các tờ báo và dịch vụ truyền hình vệ tinh trên toàn thế giới. Ở Trung Quốc, tuy nhiên, việc trấn áp những giáo phái này vẫn tiếp tục không thương xót; và hàng ngàn môn đồ đã được chuyển đến trại cải tạo Laogai để bị đánh đập và tra tấn.

Học viên Pháp Luân Công cũng thường xuyên bị cô lập trong khu mở rộng được gọi là khu "tâm thần" của các trại Laogai nơi họ bị tẩy não bằng mọi cách. Theo các lời điều trần trước Quốc hội của Ethan Gutmann: "Pháp Luân Công chiếm khoảng 15 đến 20% trong hệ thống trại cải tạo lao động. Có nghĩa là trung bình nửa triệu đến một triệu thành viên Pháp Luân Công bị giam giữ, được coi là hành động an ninh lớn nhất của Trung Quốc kể từ giai đoạn Mao cầm quyền".

Cũng như với các hình thức khác của lao động nô lệ gây ra thiệt hại liên đới cho người lao động trên toàn thế giới, đàn áp Pháp Luân Công gây ảnh hưởng tương tự lên thị trường lao động toàn cầu. Để thấy những ảnh hưởng đó, chúng ta kết thúc chương này với việc mô tả một ngày bình thường trong đời sống của một tù nhân Pháp Luân Công từ Trung tâm thông tin Pháp Luân Đại Pháp:

Ông Wang Jiangping bị khuyết tật và không đàn nhanh như những người khác. Đã gần 2

giờ sáng và tù nhân Phòng Sáu làm việc từ buổi bình minh đến giờ. Họ phải làm đúng hạn. Các bạn đồng tu Pháp Luân Công của ông ngủ gật và bị bảo vệ đâm bằng kéo đánh thức. Ông Wang bị kiệt sức. Các lính gác ném gạch vào ngực ông. Trại lao động Changji phải hoàn thành đích mức của công ty Thiên Sơn Wooltex về áo len Kashmir, nếu không bảo vệ sẽ không nhận được tiền thưởng. Trại "cải tạo lao động" Trung Quốc đã được tư nhân hóa. Họ là các doanh nghiệp nhỏ ký hợp đồng với các công ty lớn và xuất khẩu các sản phẩm ra các trung tâm mua sắm ở nước ngoài.

Đó là một nơi mà kẻ tra tấn làm giàu, và nơi học viên Pháp Luân lao động như nô lệ để trả tiền cho việc mua dùi cui điện nhằm chích điện họ nếu họ làm chậm. Đây là nơi mà sự đàn áp đem lại lợi nhuận. Đây là nơi mà giấc ngủ và thực phẩm luôn thiếu thốn, còn rác rưởi, mùi hôi thối, đánh đập, nóng, lạnh, và mùi độc hại là thứ thừa thãi hàng ngày. Những nơi này là nơi các sản phẩm xuất khẩu được thực hiện bởi lao động nô lệ của tù nhân lương tâm: bác sĩ, giáo viên và học sinh bị bắt cóc từ nhà của họ vì tội tập Pháp Luân Công.